

**ข้อพิจารณาหลักการ หลักกฎหมาย และระบบที่เกี่ยวข้องในการอนุรักษ์และจัดการ
ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากร
สัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล**

ประเด็นปัญหาที่สำคัญ จากการพิจารณาข้อบทในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล มีข้อสังเกตว่า อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลฉบับดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์ที่แน่ชัดและเพียงพอ โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลในบริเวณที่อยู่นอกเหนือเขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการขยายอาณาเขตทางทะเล โดยการยอมรับหลักเกณฑ์ในการขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะออกไป 200 ไมล์ทะเล ซึ่งส่งผลกระทบต่อทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีวงจรชีวิตคาบเกี่ยวกันระหว่างอาณาเขตที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งและนอกเหนืออำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ประกอบกับการพิจารณาหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลหลวงที่กำหนดถึงหลักเสรีภาพในทะเลหลวงที่เปิดโอกาสให้รัฐทุกรัฐสามารถเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงได้โดยเสรี ตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87 (1) โดยบัญญัติว่า

“ ทะเลหลวงเปิดให้แก่อำนาจของรัฐทั้งปวง ไม่ว่ารัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ชายฝั่ง โดยเสรีภาพแห่งทะเลหลวงย่อมใช้ได้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้โดยอนุสัญญานี้ และกฎเกณฑ์อื่น ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศ เสรีภาพแห่งทะเลหลวง ทั้งของรัฐชายฝั่งและรัฐไร้ชายฝั่งประกอบด้วย.....

- (จ) เสรีภาพในการทำการประมง ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขที่กำหนดไว้ใน ตอน 2 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ”

ผลที่ตามมาจากการเปิดให้รัฐต่างๆ เข้าไปทำการประมงได้โดยเสรีนั้นเท่ากับว่าเป็นการเปิดโอกาสให้รัฐอื่น ๆ สามารถเข้ามาทำการประมงได้โดยไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ มาควบคุม ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการทำประมงมากเกินไปจนเกินขนาด (Overfishing) และก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้ง

ระหว่างรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัญหาเกี่ยวกับเรื่องความขัดแย้งกันในแง่ผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง ได้อ้างหลักกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับเสรีภาพในทะเลหลวง กล่าวคือ ไม่มีรัฐใดที่จะมาอ้างหลักอำนาจอธิปไตยเหนือบริเวณพื้นที่ในเขตทะเลหลวงได้ ดังนั้น เมื่อบริเวณทะเลหลวงไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐใด รัฐที่เข้ามาทำการประมงต่างก็มีเสรีภาพในการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ในบริเวณทะเลหลวงได้ แต่อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ในการใช้เสรีภาพในการทำประมงดังกล่าว จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐอื่น ๆ ตามบทบัญญัติใน ข้อ 87 (2) ¹ ด้วย

นอกจากนี้ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 116 ได้กำหนดถึงสิทธิที่จะทำการประมงในทะเลหลวง โดยกำหนดว่า “ รัฐทั้งปวงมีสิทธิเพื่อให้คนชาติตนทำการประมงในทะเลหลวง แต่ต้องตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ตลอดจนผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่ง ดังที่ได้บัญญัติไว้ใน ข้อ 63 (2) และ ข้อ 64 ซึ่งบัญญัติในเรื่องเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาบทบัญญัติทั้ง 2 ข้อ ประกอบกัน จะทำให้ทราบว่ากฎหมายให้สิทธิแก่รัฐต่าง ๆ ในการทำการประมงในทะเลหลวงได้โดยเสรีก็จริง แต่การทำประมงดังกล่าวจะต้องพิจารณาถึงสิทธิ หน้าที่และผลประโยชน์เป็นพิเศษ (special interest) ของรัฐชายฝั่งด้วย ดังจะเห็นได้จากกรณีทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างเดียวกันหรือบรรดาทรัพยากรสัตว์น้ำของชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องเกิดขึ้นทั้งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและในบริเวณที่เลยและประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ในข้อ 63 (2) กฎหมายได้กำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำเช่นว่านั้น ในบริเวณที่ประชิดติดกันจะต้องหาทางตกลงกันไม่ว่าโดยตรงหรือโดยผ่านองค์การระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็น เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้ในบริเวณที่ประชิดติดกัน ส่วนในกรณีของทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ในข้อ 64 กฎหมายได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เดียวกัน ในการที่จะต้องร่วมมือกันโดยตรงหรือโดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม เพื่อการอนุรักษ์

¹ Article 87 (2) These freedoms shall be exercised by all States with due regard for the interests of other States in their exercise of the freedom of the high seas, and also with due regard for the rights under this Convention with respect to activities in the Area .

ทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น และในกรณีที่ไม่มียุทธศาสตร์ระหว่างประเทศ รัฐบาลฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง จะต้องร่วมกันจัดตั้งและเข้าร่วมในองค์กรนั้น

จากการพิจารณาบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าวนี้ จะเห็นว่าอนุสัญญาฯ ไม่ได้กำหนดอำนาจและหน้าที่ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่แน่ชัดให้แก่รัฐชายฝั่ง หรือรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงแต่เพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดยเฉพาะ แต่จะเป็นการกำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมง หากทางตกลงกันหรือร่วมมือกันไม่ว่าจะเป็นการให้ความร่วมมือโดยตรงหรือโดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสมเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้ เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติดังกล่าวนี้ จะทำให้ทราบถึงประเด็นปัญหาที่ยังมีความไม่ชัดเจนอยู่ กล่าวคือ ในกรณีที่รัฐชายฝั่งกับรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวสามารถตกลงกันได้ ปัญหาในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำก็ยุติ แต่ในกรณีที่ตกลงกันไม่ได้หรือรัฐทั้งสองที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำไม่ยินยอมที่จะให้ความร่วมมือผ่านองค์การระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค จะพบว่าไม่มีบทบัญญัติในข้อใดที่ให้แนวทางในการแก้ไขเอาไว้ ด้วยเหตุนี้ จึงก่อให้เกิดประเด็นปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าวขึ้นในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก ตามที่ได้สรุปไว้ใน บทที่ 2 ข้อ 2.3 และ 2.4

จากประเด็นปัญหาที่กล่าวมา ทำให้ทราบว่าอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ไม่สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลได้ และจากสภาวะการณดังกล่าวที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า สังคมโลกได้เริ่มมีการตื่นตัวในการพิจารณาถึงปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในมหาสมุทร โดยมีการปลูกจิตสำนึกให้คนทั่วไปพึงระลึกอยู่เสมอว่า ทรัพยากรสัตว์น้ำในมหาสมุทรร่วมกันต้องมีวันลดน้อยลงและบางชนิดอาจสูญพันธุ์ได้ ถ้าหากมนุษย์เราไม่ละทิ้งซึ่งความเห็นแก่ตัวจากการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างไม่มีขีดจำกัด จากข้อเท็จจริงดังกล่าว องค์การสหประชาชาติจึงเป็นหน่วยงานที่ตระหนักเห็นถึงความสำคัญของปัญหาในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ประกอบกับได้มีการพิจารณาถึงผลอันสืบเนื่องมาจากการประชุมเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติ (The United Nations Conference on Environment and

Development / UNCED) เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยมีการพิจารณาถึงจุดประสงค์หรือเป้าหมายในการประเมินถึงปัญหาที่มีอยู่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยเน้นให้มีการปรับปรุงความร่วมมือระหว่างรัฐ และจัดทำคำแนะนำเพื่อส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามอนุสัญญาสหประชาชาติเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จนเป็นผลทำให้สมัชชาสหประชาชาติได้ยอมรับข้อมติในการประชุมสมัยที่ 49 (Resolution 47 / 192)²

ภายหลังจากที่ได้มีการประชุมเจรจาไป 3 ปี เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 1995 ที่ประชุมได้มีการยอมรับความตกลงขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยความตกลงฯ นี้จะเป็นเอกสารที่ครอบคลุมในด้านการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งความตกลงฯ ดังกล่าวนี้นี้ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 13 ส่วน รวม 50 ข้อ และ 2 ภาคผนวก³ ดังนี้

- Part I General Provisions
- Part II Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks
- Part III Mechanisms for International Cooperation Concerning Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

² Regional office for Asia and the Pacific Food and Agriculture Organization of the United Nations "APFIC and the Sustainable Development of Southeast Asian Fisheries" p.42.

³ Agreement for the Implementation of the Provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 relating to the Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks, United Nations Conference on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks, Sixth Session, New York, 24 July - 4 August 1995. Document A/CONF. 164/33.

- Part IV Non - Member [of Organizations] and Non - Participants [in Arrangements]
- Part V Duties of the Flag State
- Part VI Compliance and Enforcement [by The Flag State]
- Part VII [Special] Requirements of Developing States
- Part VIII Peaceful Settlement of Disputes
- Part IX Non - Parties to this Agreement
- Part X Good Faith and Abuse of Right
- Part XI Responsibility and Liability
- Part XII Review Conference
- Part XIII Final Provisions
- Annex I Standard Requirements for Collection and Sharing of Data
- Annex II Guidelines for Application of Precautionary Reference Points in Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

จากการพิจารณาข้อบทความตกลงฯ นี้ มีข้อสังเกตว่า ได้มีการรวบรวมหลักการใหม่ ๆ ในด้านการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเพิ่มเติมจากที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 และบทบัญญัติตามความตกลง ฯ ฉบับนี้ จะมีลักษณะที่สัมพันธ์และสอดคล้องกันของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ด้วย ทั้งนี้ เมื่อระบบการประมงของโลกในปัจจุบันได้ถูกพัฒนาไปมาก โดยมุ่งเน้นให้มีการส่งเสริมระบบการประมงให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้ประเทศต่าง ๆ สามารถนำเอาความตกลงฯ ดังกล่าวนี้นี้ ไปใช้ได้อย่างกว้างขวางและช่วยให้เกิดผลในทางปฏิบัติที่ง่ายและสะดวกขึ้น

ดังนั้น หลักการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจะมีประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อได้มีการกำหนดระบบการจัดการประมงที่ดีพอ เพื่อที่จะได้นำเอาระบบการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่ได้กำหนดขึ้นไปพิจารณากำหนดเป็นมาตรการในการอนุรักษ์ และนำมาตรการดังกล่าวมาบัญญัติในรูปของกฎหมายเพื่อให้มีผลบังคับใช้ได้จริงจัง โดยในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณทะเลอาณาเขตของรัฐชายฝั่งหรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง รัฐชายฝั่งสามารถที่จะกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในรูปของ

กฎหมายภายในของรัฐชายฝั่งอย่างไรก็ได้ ทั้งนี้เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเป็นบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง จึงมีผลทำให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่รัฐชายฝั่งกำหนดขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพ ส่วนในกรณีการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง จะถูกกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการประมงทั้งหลายทั้งปวงที่จะต้องมีหน้าที่ในการใช้หรือร่วมมือกับรัฐอื่นในการกำหนดมาตรการเท่าที่จำเป็นสำหรับคนชาติของตนเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้การออกกฎหมายเพื่อกำหนดมาตรการในการบังคับใช้กับรัฐทั้งปวงนั้นจะกระทำได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นปัญหาในเรื่องทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลจะถูกจัดว่าเป็นประเด็นปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเป็นอย่างยิ่ง ในการพิจารณาว่ารัฐใดจะเป็นผู้กำหนดมาตรการเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการ และรัฐใดจะเป็นรัฐที่มีการบังคับใช้กฎหมายในทะเลหลวง ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงหลักการ หลักกฎหมาย รวมทั้งระบบที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามความตกลง ฯ ดังกล่าว โดยการศึกษาในบทนี้จะแบ่งออกเป็น 3 ข้อกล่าวคือ

1. หลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล
2. หลักกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล
3. ระบบที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

3.1 หลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

ในการพิจารณาถึงหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงหลักการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำเสียก่อนว่า หลักการทั่วไปของ

การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเป็นอย่างไร โดยจะศึกษาถึงบทบัญญัติตามที่ได้มีการกำหนดไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 เพื่อให้ทราบถึงความจำเป็นในการที่ต้องมาบัญญัติกฎเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ ตามความตกลง ฯ ดังกล่าวนี้ขึ้นโดยเฉพาะ ซึ่งจะศึกษารวมไปถึงหลักการที่ได้มีการกำหนดไว้โดยเฉพาะ ในความตกลงขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการอนุรักษ์ทรัพยากรบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ด้วย

เมื่อพิจารณาถึงหลักการทั่วไปในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำตามที่ปรากฏในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จะพบว่า มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำสองส่วน กล่าวคือ การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง

ในส่วนแรกจะกล่าวถึง การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะตามที่กำหนดใน ภาค 5 ข้อ 61 , ข้อ 62 ซึ่งจากการพิจารณาบทบัญญัติทั้ง 2 ข้อ จะเห็นว่า การอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจัดว่าเป็นเพียงมาตรการที่รัฐชายฝั่งได้กำหนดขึ้น โดยคำนึงถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ เพื่อประกันว่าทรัพยากรสัตว์น้ำภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะไม่ได้รับอันตรายจากการแสวงหาประโยชน์เกินควร และเพื่อธำรงรักษาหรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำที่ถูกจับให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างสูงสุด ส่วนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำ จะหมายความถึงการส่งเสริมให้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำโดยจะต้องใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด และจะต้องไม่เป็นการทำให้มาตรการในการอนุรักษ์ที่รัฐชายฝั่งได้กำหนดขึ้นนั้น ต้องเสื่อมเสียไป

ส่วนการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง จะถูกกำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ภาค 7 ตอน 2 ดังที่ปรากฏในข้อ 117 -119 ซึ่งได้กำหนดหน้าที่ของรัฐในการใช้และร่วมมือกับรัฐอื่นในการใช้มาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง โดยกำหนดให้รัฐมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ ในการใช้มาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง ตามที่ได้

กำหนดขึ้น จะต้องอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น เพื่อธำรงไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับสูงสุดของผลผลิตที่สามารถคงรักษาเอาไว้ได้ โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนมีหน้าที่ในการพิจารณาถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีความเกี่ยวข้องกันหรือพึ่งพานิคพันธุ์ที่ถูกจับว่าจะไม่ถูกทำให้อยู่ในระดับที่อาจสูญพันธุ์หรืออาจถูกทำลาย นอกจากนี้ ยังมีการกำหนดหน้าที่ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องด้วย อนึ่ง จากการศึกษาถึงหลักการสำคัญในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จะปรากฏว่ามีบัญญัติไว้ใน ข้อ 119 โดยจะมีการคำนึงถึงหลักการที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำอยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด (Maximum Sustainable Yield /MSY) ดังนี้

1. ในการพิจารณาการกำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ และการกำหนดมาตรการอนุรักษ์อื่น ๆ สำหรับทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ให้รัฐ

(ก) ใช้มาตรการซึ่งกำหนดขึ้นโดยอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด ซึ่งรัฐที่เกี่ยวข้องมีอยู่ เพื่อธำรงไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการเป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา และโดยคำนึงถึงแบบแผนทางการประมง การพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำ และมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศตามที่ได้มีการเสนอแนะกันโดยทั่วไป ไม่ว่าจะในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

(ข) คำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีความเกี่ยวข้องกันหรือพึ่งพานิคพันธุ์ที่ถูกจับ โดยมุ่งที่จะธำรงไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องกันหรือพึ่งพาให้อยู่เหนือระดับซึ่งการแพร่พันธุ์ของชนิดพันธุ์เหล่านี้ อาจถูกคุกคามอย่างร้ายแรง

2. บรรดาข้อเสนอแนะทางวิทยาศาสตร์ สถิติเกี่ยวกับการจับและการเข้าทำประมง และข้อมูลอื่นๆ ที่มีอยู่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ ให้เผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอย่างสม่ำเสมอ โดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าจะเป็นระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก ตามความเหมาะสม และให้รัฐทั้งปวงที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมด้วย

3. ให้รัฐที่เกี่ยวข้องประกันว่ามาตรการในการอนุรักษ์และการอนุวัติการตามมาตรการนั้น จะไม่เป็นการเลือกปฏิบัติทั้งในรูปแบบหรือตามข้อเท็จจริงต่อชาวประมงของรัฐใด ๆ

มีข้อสังเกตว่า ข้อ 119 ได้มีการกำหนดถึงปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้และกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ควบคู่ไปด้วย โดยกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐทั้งปวงที่จะกำหนดมาตรการต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อธำรงรักษาหรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับ MSY ดังนั้น จากการศึกษาถึงหลักการทั่วไปในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจึงมีการกล่าวถึงการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง ส่วนหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งเป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีลักษณะพิเศษ คือ มีทั้งชนิดพันธุ์ที่มีวงจรชีวิตอยู่คร่อมทั้งเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และชนิดพันธุ์ที่มีการอพยพย้ายถิ่นไกล

เมื่อได้ศึกษาอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ฉบับนี้ จะพบว่าได้มีการบัญญัติถึงหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง โดยกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณที่ประชิดติดกันให้หาทางตกลงกันไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์การระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็น เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้ในบริเวณที่ประชิดติดกัน ใน ข้อ 63 (2)

ส่วนหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของตนทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าว ร่วมมือกันโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม เพื่อการอนุรักษ์และส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวทั่วทั้งภูมิภาค ทั้งภายในและที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะออกไป ส่วนในกรณีที่ภูมิภาคใดยังไม่มียุทธศาสตร์ระหว่างประเทศที่เหมาะสม ให้รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของตนทำการจับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เหล่านี้ ร่วมกันจัดตั้งและเข้าร่วมในองค์การดังกล่าว ใน ข้อ 64

ถึงแม้ว่าอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จะมีการกล่าวถึง รูปแบบในการให้ความร่วมมือในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลในทะเลหลวงก็ตาม แต่จะพบว่าประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเนื่องมาจากการที่รัฐต่าง ๆ ไม่ยินยอมที่จะ

ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์นี้ ทั้งๆ ที่รัฐเหล่านั้นมีหน้าที่ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำร่วมกัน จึงทำให้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ฉบับดังกล่าวขาดความชัดเจน และจากการพิจารณาถึงบทบัญญัติที่ปรากฏใน ความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล พบว่า ได้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในกรณีที่ไม่ปรากฏในอนุสัญญาฯ และมีการเพิ่มเติมหลักการใหม่ ๆ ซึ่งจะ เป็นแนวทางในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงฯ และมีความสอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

ส่วนหลักการที่ปรากฏในความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม 2525 เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จะเป็นหลักการที่สำคัญในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งได้มีการกำหนดหลักการใหม่ขึ้นมาเพื่อเสริมสร้างให้มีการพัฒนา และเพิ่มประสิทธิภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเพิ่มมากขึ้นจากที่ได้ กำหนดไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยจากการศึกษาใน ความตกลงฯ เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีลักษณะพิเศษ ดังกล่าว จะปรากฏว่ามีหลักการดังนี้

3.1.1 หลักการทั่วไป

3.1.2 หลักการว่าด้วยการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า (Precautionary Approach)

3.1.3 หลักการในการยอมรับมาตรการที่สอดคล้องกัน

3.1.1 หลักการทั่วไปในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

ในการศึกษาถึงหลักการทั่วไปในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลตามความตกลง ๔ จะเห็นว่า หลักการดังกล่าวจะเป็นการกล่าวถึงถึงถ้อยคำตามที่เคยปรากฏในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 เพื่อเป็นการยืนยันถึงหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ โดยหลักการทั่วไปในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามความตกลง ๔ จะมีบัญญัติไว้ใน ข้อ 5⁴ โดยกล่าวว่า

“เพื่อเป็นการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล รัฐบาลฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง จักดำเนินการให้เกิดผลตามหน้าที่ในการร่วมมือกันตามอนุสัญญาฯ ดังนี้

ก. จัดทำมาตรการเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จะคงความอุดมสมบูรณ์ในระยะยาว และส่งเสริมวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์อย่างพอเหมาะจากทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองประเภทนี้

ข. เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ามาตรการดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ และมีเป้าหมายที่จะคงรักษาไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตอย่างยั่งยืนสูงสุด (Maximum Sustainable Yield / MSY) โดยพิจารณาจากปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการเป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา และต้องคำนึงถึงรูปแบบการทำประมง การพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำและมาตรฐานสากลขั้นต่ำตามที่ได้มีการเสนอแนะกันโดยทั่วไปทั้งในระดับอนุภูมิภาค ระดับภูมิภาค และระดับโลก

ค. ต้องนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า ตามที่ระบุได้ใน ข้อ 6 มาใช้ปฏิบัติ

ง. ประเมินผลกระทบจากการทำประมงกิจกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์ รวมทั้งปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีต่อทรัพยากรสัตว์น้ำกลุ่มเป้าหมาย และชนิดพันธุ์ของสัตว์น้ำอื่นที่อาศัยอยู่ใน

⁴ Article 5 of The 1995 Agreement on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

ระบบนิเวศวิทยาเดียวกัน หรือชนิดที่เกี่ยวข้องกัน หรือต้องพึ่งพาอาศัยทรัพยากรสัตว์น้ำกลุ่มเป้าหมายนั้น

จ. ในกรณีเกิดความจำเป็นที่จะต้องยอมรับมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดที่อยู่ในระบบนิเวศน์วิทยาเดียวกัน หรือชนิดที่เกี่ยวข้องกัน หรือต้องพึ่งพาอาศัยทรัพยากรสัตว์น้ำกลุ่มเป้าหมายนั้น โดยมุ่งที่จะรักษาไว้ หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้นให้อยู่เหนือระดับที่อาจทำให้การแพร่พันธุ์ของทรัพยากรสัตว์น้ำถูกคุกคามอย่างร้ายแรง

ฉ. ลดมลพิษ ของเสีย ของทิ้ง การจับสัตว์น้ำโดยเครื่องมือประมงที่สูญหายหรือโยนทิ้งในทะเล การจับทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งปลาและสัตว์น้ำประเภทอื่นชนิดที่มีได้เป็นชนิดพันธุ์เป้าหมายและผลกระทบที่มีต่อทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องกันหรือต้องพึ่งพาอาศัยทรัพยากรสัตว์น้ำกลุ่มเป้าหมายนั้น โดยเฉพาะชนิดพันธุ์ที่ใกล้จะสูญพันธุ์ โดยอาศัยมาตรการต่าง ๆ เท่าที่ทำได้ ซึ่งรวมถึงการพัฒนาและการใช้เครื่องมือและวิธีการทำประมงที่คัดเลือกชนิดที่ไม่เป็นภัยต่อสิ่งแวดล้อมและที่ให้ผลตอบแทนคุ้มค่า

ช. ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพในสถานะแวดล้อมทางทะเล

ซ. ใช้มาตรการเพื่อป้องกันหรือขจัดการทำประมงมากเกินไปและกำลังประมงที่มากเกินไปและเพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ากำลังของการลงแรงประมงไม่มากเกินไปกว่าระดับที่สอดคล้องกัน ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน

ฌ. กำกับถึงผลประโยชน์ของการประมงพื้นบ้านและการประมงเพื่อยังชีพ

ญ. รวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ด้านการทำประมงที่สมบูรณ์และถูกต้องในเวลาอันควร รวมทั้ง ข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งเรือ ปริมาณจับสัตว์น้ำทั้งชนิดพันธุ์ที่เป็นเป้าหมายและชนิดพันธุ์ที่มีใช่เป้าหมาย และกำลังลงแรงประมง ดังที่ได้แจ้งไว้ในภาคผนวกที่ 1 รวมทั้งข้อเสนอแนะจากโครงการวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศด้วย

ฎ. ส่งเสริมและดำเนินงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์และพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์และจัดการประมง

ฏ. ปฏิบัติและบังคับใช้มาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำโดยการติดตามควบคุม และตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ

บทบัญญัติในข้อ 5 ถูกกำหนดขึ้นอย่างชัดเจนเพื่อสนับสนุนหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงต้องยอมรับมาตรการดังกล่าว เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ารัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการทำ

ประมงได้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าวนี้อย่างยั่งยืน และเพื่อเป็นการสนับสนุนวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด รัฐบาลฝั่งและรัฐที่ทำการประมงจะต้องให้หลักประกันว่ามาตรการที่กำหนดขึ้นดังกล่าวนี้ จะวางอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น เพื่อเป็นการธำรงรักษาไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตอย่างยั่งยืนสูงสุด (Maximum Sustainable Yield) โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งทางสิ่งแวดล้อมและทางเศรษฐกิจ รวมถึงความต้องการเป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนาและการยอมรับรูปแบบการทำประมง การพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำ รวมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศทั้งในระดับอนุภูมิภาค ระดับภูมิภาค และระดับโลก

จากการศึกษาถึงข้อ 5 ทำให้ทราบว่าในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นที่จะต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลฝั่งและรัฐที่ทำการประมงที่เกี่ยวข้องในการยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ตามที่มีความตกลงฯ ได้กำหนดไว้ เนื่องจากทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล เป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีลักษณะพิเศษ ซึ่งไม่สามารถให้รัฐใดรัฐหนึ่งกำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมาโดยลำพัง เพราะถ้าปล่อยให้รัฐแต่ละรัฐกำหนดกฎเกณฑ์หรือมาตรการขึ้นมาเพื่อใช้บังคับเอง จะทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในเรื่องผลประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำกับรัฐที่ทำการประมงได้ ด้วยเหตุนี้ การให้ความร่วมมือกันในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ จึงเป็นแนวทางในการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ กล่าวคือ ในการแสวงหาประโยชน์และธำรงรักษาทรัพยากรสัตว์น้ำให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดนั้น จำเป็นต้องนำเอาหลักการที่ได้ศึกษานั้นมาบัญญัติในรูปของการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างจริงจัง และเมื่อศึกษาถึงอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จะทำให้ทราบว่าบทบัญญัติในอนุสัญญาฯ ไม่มีการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลโดยเฉพาะ เนื่องจากกฎหมายต้องการให้รัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการทำประมงร่วมมือกันในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำร่วมกันมากกว่า โดยกฎหมายต้องการมุ่งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของข้อตกลงที่จะเกิดขึ้นจากการให้ความร่วมมือกันระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องในการทำประมงทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคมากกว่าที่จะนำบทบัญญัติในอนุสัญญาฯ ไปใช้ปฏิบัติ

เพราะบทบัญญัติในอนุสัญญาฯ เป็นการบัญญัติขึ้นมาเพื่อสร้างกรอบของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายทะเลอย่างกว้างๆ มากกว่า ในขณะที่ข้อตกลงที่เกิดขึ้นจากความตกลงของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการประมงในภูมิภาคนั้นที่สามารถตกลงกันเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า เพราะรัฐเหล่านั้นจะรู้ถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในภูมิภาคของตนได้ดีกว่า อีกทั้งเป็นการจำกัดขอบเขตของปัญหาที่เกิดขึ้นในภูมิภาคนั้น ๆ ด้วย ดังนั้น จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักการกว้างๆ ส่วนในการนำกฎเกณฑ์ต่างๆ ในอนุสัญญาฯ ไปปฏิบัติ ย่อมต้องเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องไปร่วมมือกันจัดทำข้อตกลงโดยเฉพาะขึ้นมาเอง

3.1.2 หลักการว่าด้วยการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า (Precautionary Approach)

นโยบายในการจัดการประมงแบบใหม่ที่ได้รับการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไป คือ การยอมรับหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า ซึ่งจัดว่าเป็นหลักการในการทำประมงที่ได้ถูกกำหนดขึ้น โดยจะต้องคำนึงถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมทางทะเลด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงความหมายของหลักการดังกล่าวนี้ ประกอบกับการพิจารณาว่าหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้านี้เป็นอย่างไร หลังจากที่ได้ศึกษา จึงทำให้ทราบว่าในปัจจุบันหลักการนี้ได้เริ่มมีเข้ามามีบทบาทสำคัญและเด่นชัดต่อสังคมระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าเกิดขึ้นมาภายหลังจากที่มีปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ในการป้องกันการลดจำนวนลงอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องของทรัพยากรสัตว์น้ำรวมทั้งระบบสภาวะแวดล้อมทางทะเลได้ถูกทำลายลง ด้วยเช่นกัน หลักการนี้จึงได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเสริมสร้างการกำหนดนโยบายการจัดการประมงระหว่างประเทศและนโยบายการจัดการประมงภายในประเทศด้วย โดยในการพิจารณาถึงหลักการดังกล่าวนี้ ยังมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการกำหนดขอบเขตว่าควรอยู่ในระดับใด ถึงจะสามารถนำหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้ามาใช้ได้ และจะสนับสนุนการปฏิบัติตามหลักการป้องกันนี้อย่างไร จากการศึกษาจึงสรุปได้ว่า หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเป็นหลักการในการป้องกันถึงลักษณะของการทำประมงว่าจะไม่เป็นการคุกคามต่อสภาวะแวดล้อมทางทะเลหรืออีกนัยหนึ่งเป็นการปกป้องผลกระทบทางลบอันอาจเกิดขึ้นกับสภาวะแวดล้อมได้

ในการดำเนินนโยบายจัดการประมง ควรมีการนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้ามาใช้ โดยหลักการนี้ได้เข้ามามีส่วนสำคัญในการถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อลดความเสี่ยงในการ

จัดการประมงที่ผิดพลาด ทั้งนี้ เนื่องมาจากในช่วงที่ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ทำให้มีการขยายตัวในด้านการจัดการประมงจนถึงขีดสุด เป็นผลทำให้มีการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำมากเกินไป จึงทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว องค์การสหประชาชาติจึงได้หันมาตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาและจัดการประมงอย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดต่อระบบเศรษฐกิจและสังคม สำหรับการจัดการประมงแบบเดิมจะมีการพิจารณาถึงหลักการสำคัญ คือ หลักการที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำอยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด (MSY) ซึ่งเป็นหลักการในการพิจารณาถึงการทำให้จำนวนทรัพยากรสัตว์น้ำคงอยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด และจากการศึกษาถึงบทบัญญัติในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งกำหนดว่า ในการจัดการประมงระหว่างประเทศจำเป็นต้องอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ ดังนั้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างให้ข้อมูลในบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมีความชัดเจนขึ้น จึงทำให้นักวิทยาศาสตร์ได้มีการคิดค้นหลักการที่จะสามารถใช้อ้างเป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ได้ คือ การกำหนดหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าขึ้นมา เพื่อให้ทราบว่าการอ้างถึงหลักการที่จะใช้อ้างเป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด ควรจะมีการนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้ามาใช้เป็นเกณฑ์ ในการพิจารณาเพื่อกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ

การกำหนดระบบการจัดการประมงโดยอาศัยหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า ได้เริ่มปรากฏอย่างจริงจัง เมื่อมีการจัดการประชุมที่ Rio de Janeiro ดังที่ปรากฏใน ข้อ 5 และ ข้อ 6 ของความตกลง ๙ ซึ่งจะมิบทบัญญัติที่ชัดเจนและเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติตามหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าในการจัดการประมง กล่าวคือ รัฐบาลสมาชิกจะต้องใช้หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าอย่างเหมาะสม โดยมุ่งที่จะธำรงรักษาหรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ให้อยู่เหนือระดับการถูกคุกคามอย่างร้ายแรงหรือถูกทำลาย⁵

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าเป็นหลักการที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อให้รัฐที่เกี่ยวข้องในการทำประมงได้เพิ่มความสนใจเกี่ยวกับการจัดการประมงให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้จากการศึกษาถึง หลักการที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำอยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิต

⁵ Macdonald, J. M. Appreciating the Precautionary Principle as an Ethical Evolution in Ocean Management, *Ocean Development and International Law*, p. 174.

ได้อย่างยั่งยืนสูงสุด (MSY) จะกำหนดให้รัฐที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงให้ความสนใจเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อให้ทรัพยากรสัตว์น้ำสามารถคงอยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด โดยการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เช่น มาตรการในการกำหนดปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้สูงสุด (total allowable catch) การกำหนดพื้นที่หรือฤดูกาลทำประมง รวมทั้งการกำหนดเครื่องมือประมง เป็นต้น ในขณะที่หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า จัดเป็นหลักการใหม่ที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเสริมสร้างหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่น ไกลซึ่งเป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่จะต้องเพิ่มความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าว ความตกลง ฯ ใน ข้อ 6⁶ จึงได้บัญญัติถึงการปฏิบัติตามหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าไว้ ดังนี้

1. รัฐจักต้องเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้ามาใช้ปฏิบัติอย่างทั่วถึง เพื่อการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่น ไกล เพื่อที่จะป้องกันทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเลและสงวนรักษาสภาวะแวดล้อมทางทะเล
2. รัฐจักต้องเพิ่มความระมัดระวังให้มาก ในสถานการณ์ที่มีข้อมูลที่ไม่แน่นอน , ไม่น่าเชื่อถือหรือไม่เพียงพอ ทั้งนี้ การขาดข้อมูลทางวิทยาศาสตร์อย่างพอเพียงนั้นจะไม่อาจนำมาใช้เป็นการเหตุผลในการเลื่อนการกำหนดหรือละเว้นการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำได้
3. ในการนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้ามาใช้ปฏิบัตินั้น รัฐจะต้อง
 - ก. ปรับปรุงกระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง โดยการเสาะหาและแลกเปลี่ยนข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ และนำเอาวิธีการที่ปรับปรุงแล้วมาใช้เกี่ยวกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอน
 - ข. นำเอาแนวทางปฏิบัติ ตามที่ได้กำหนดไว้ในภาคผนวกที่ 2 มาใช้และกำหนดจุดอ้างอิงเฉพาะ สำหรับทรัพยากรสัตว์น้ำนั้น ๆ โดยอาศัยข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ และดำเนินการที่จำเป็น เมื่อมีการจับสัตว์น้ำเกิน ไปกว่าจุดอ้างอิงนั้น ๆ

⁶ Article 6 of The 1995 Agreement on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

ค. พิจารณาถึงความไม่แน่นอนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลและผลผลิตภาพของทรัพยากรสัตว์น้ำ, จุดอ้างอิง, สถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำเมื่อเทียบกับจุดอ้างอิงที่ว่านั้น, ระดับการแพร่กระจายของการสูญเสียทรัพยากรสัตว์น้ำที่เกิดจากการประมงและผลกระทบของการประมงที่มีต่อทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีใช้กลุ่มเป้าหมายและชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องหรือชนิดพันธุ์ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ตลอดจน สถานะทางสมุทรศาสตร์ สิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจรวมทั้งที่เป็นอยู่และที่คาดการณ์เอาไว้ และ

ง. พัฒนาการรวบรวมข้อมูลและโครงการวิจัย เพื่อประเมินผลกระทบของการประมงที่มีต่อทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีใช้เป้าหมาย และชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องหรือชนิดพันธุ์ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันกับสภาพแวดล้อมของทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น และจัดทำแผนงานที่จำเป็นเพื่อทำให้เกิดความมั่นใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำประเภทดังกล่าวและเพื่อปกป้องแหล่งที่อยู่อาศัยที่สำคัญของทรัพยากรสัตว์น้ำ

4. รัฐจักต้องใช้มาตรการเพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่า เมื่อปริมาณการจับทรัพยากรสัตว์น้ำเข้าใกล้จุดอ้างอิงแล้วจะไม่มี การจับทรัพยากรสัตว์น้ำเกินกว่าจุดอ้างอิงนั้น ในกรณีที่จับเกินจุดอ้างอิง รัฐจักต้องดำเนินการโดยทันที ตาม วรรค 3 (ข) เพื่อฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น

5. เมื่อเกิดข้อห่วงใยเกี่ยวกับสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เป้าหมาย หรือทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีใช้กลุ่มเป้าหมาย รัฐจะต้องเพิ่มการตรวจสอบเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำและชนิดพันธุ์ของสัตว์น้ำนั้นๆ เพื่อทบทวนสถานะและความมีประสิทธิภาพของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ รัฐจักต้องแก้ไขมาตรการเหล่านั้นอย่างสม่ำเสมอโดยอาศัยข้อมูลเพิ่มมากขึ้น

6. สำหรับการประมงที่เริ่มใหม่หรือการสำรวจแหล่งประมงนั้น รัฐจักต้องใช้มาตรการอนุรักษ์และจัดการเบื้องต้นโดยเร็วที่สุด ซึ่งรวมถึงการจำกัดปริมาณการจับและการจำกัดการลงแรงทำประมง มาตรการดังกล่าวนั้นจักคงมีผลใช้บังคับจนกว่าจะมีข้อมูลเพียงพอแก่การประเมินผลกระทบของการประมงที่มีต่อความยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำ ซึ่งจะนำผลการประเมินนี้มาใช้จัดทำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่เหมาะสม มาตรการชุดหลังนี้จะก่อให้เกิดการพัฒนาโดยลำดับขั้นของการประมงต่อไป

7. หากเกิดปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล รัฐจักต้องนำมาตรการฉุกเฉินเพื่อการอนุรักษ์และจัดการมาใช้เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าการประมงจะไม่ขยายผลเสียหายเพิ่มมากยิ่งขึ้น รัฐจักต้องนำมาตรการฉุกเฉินเช่นนั้นมาใช้เมื่อการประมงได้คุกคามต่อความยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างร้ายแรง มาตรการฉุกเฉินที่นำมาใช้นี้เป็นเพียงชั่วคราวและจะต้องถือตามหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่

ทั้งนี้ จากการศึกษาถึงหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า จะเห็นว่า รัฐภาคีจำเป็นต้องใช้หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าอย่างยิ่งในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล เพื่อที่จะป้องกันทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเล และเพื่อเป็นการสงวนรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล โดยรัฐจะต้องเพิ่มความสนใจมากขึ้น ในกรณีที่รัฐได้รับข้อมูลที่ไม่แน่นอนหรือข้อมูลไม่น่าเชื่อถือหรือข้อมูลที่ไม่เพียงพอ นอกจากนี้ ความตกลง ฯ ยังได้กำหนดอีกว่า การมีอยู่ของข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่เพียงพอ ไม่อาจนำมาใช้เป็นเหตุผลในการเลื่อนหรือยกเว้นที่จะไม่นำเอามาตรการในการอนุรักษ์และจัดการมาใช้ ถ้ามีข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในความพยายามในการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ จะต้องยกผลประโยชน์ในความผิดพลาดดังกล่าวเพื่อการอนุรักษ์มากกว่าการแสวงหาประโยชน์ จากการพิจารณาข้อบทในความตกลง ฯ จะมีข้อสังเกตว่า หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า เน้นถึงความจำเป็นในการพิจารณาถึงข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น ในขณะที่เดียวกันก็ได้เน้นถึงข้อเท็จจริงในการจัดการประมงว่ารัฐไม่สามารถที่จะรอให้ข้อมูลถึงจุดที่ก่อให้เกิดผลร้ายไปแล้วได้ ดังนั้น จึงเป็นการสมควรที่ได้มีการกำหนดให้มีหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า

นอกจากประเด็นที่กล่าวมาแล้วยังมีประเด็นที่จำเป็นต้องกำหนดให้มีหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าอีก กล่าวคือ ในการที่อุตสาหกรรมประมงมีความก้าวหน้าเนื่องจากได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีทางการประมงให้มีความก้าวหน้าและมีกองเรือที่ทันสมัย ประกอบกับการมีเครื่องมือประมงที่มีศักยภาพสูง จึงทำให้เกิดปัญหาการทำประมงมากเกินไปขนาด ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องให้มีการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตัดสินใจที่จะปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดขึ้น หรือไม่ เพราะเหตุว่า การตัดสินใจที่ช้าเกินไปอาจจะเป็นการสายเกินไปสำหรับการที่จะทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำกลับคืนสู่สภาพเดิม⁷ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเหตุผลสำคัญในการที่จะต้องกำหนดการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมาก่อนที่จะถูกคุกคามจนถึงขั้นรุนแรง

จึงมีข้อสังเกตว่า กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำประมงแบบเดิม โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ มักจะไม่ประสบผลสำเร็จดีเท่าที่ควร ซึ่งแตกต่างจากกฎเกณฑ์ที่กำหนดในความตกลง ฯ เพราะเหตุว่า ความตกลง ฯ จะพิจารณาจาก กรณีที่ว่าใครเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการทำประมงนั้น ๆ โดยเฉพาะ ก็จำเป็นต้อง

⁷ Lawrence Juda , The 1995 United Nations Agreement on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks : A Critique , *Ocean Development and International Law* , 28 (1997) , p. 152.

จะต้องมีการระดมความคิดชอบในการทำประมงดังกล่าวของตน และจะต้องปรากฏข้อความจริงที่ว่า การทำประมงดังกล่าว จะต้องไม่เป็นการคุกคามต่อทรัพยากรสัตว์น้ำและสิ่งแวดล้อมทางทะเล อันจะทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำสูญพันธุ์หรือหมดสิ้นไป

3.1.3 หลักการในการยอมรับมาตรการที่สอดคล้องกันของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ (Compatibility of conservation and management measure)

ข้อ 7⁸ ของความตกลงว่าด้วยการอนุรักษ์การอพยพข้ามพรมแดนของสัตว์น้ำที่อพยพข้ามเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาถึงการยอมรับมาตรการที่สอดคล้องกันเอาไว้ โดยกำหนดว่า

1. โดยไม่เป็นการเสื่อมเสียต่อสิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ในการสำรวจและใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในน่านน้ำที่อยู่ภายในเขตอำนาจของรัฐตามที่อนุสัญญาฯ ได้ให้สิทธิไว้ และสิทธิของรัฐทุกรัฐในการให้เรือซึ่งคนชาติของตนเข้ามาทำการประมงในทะเลหลวง ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา :

ก. ในกรณีของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขต ให้รัฐชายฝั่งและรัฐที่เกี่ยวข้องที่มีเรือซึ่งคนชาติของตนทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำในน่านน้ำที่อยู่ประชิดติดกับทะเลหลวง จักต้องตกลงกันเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตเหล่านั้นในทะเลหลวงที่อยู่ประชิดไม่ว่าจะกระทำโดยทางตรงหรือโดยผ่านกลไกที่เหมาะสม สำหรับความร่วมมือที่บัญญัติไว้ในภาค 3

ข. ในกรณีของทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ให้รัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องและรัฐอื่นที่มีเรือซึ่งคนชาติของตนทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้นอยู่ในภูมิภาค จักต้องร่วมมือกันไม่ว่าโดยทางตรง หรือโดยผ่านกลไกที่เหมาะสมสำหรับความร่วมมือที่บัญญัติไว้ในภาค 3 เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่ามีการอนุรักษ์และการส่งเสริมวัตถุดิบประมงในการใช้ประโยชน์อย่างพอเหมาะของทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าว โดยทั่วถึงทั้งภูมิภาคทั้งภายในและนอกบริเวณที่อยู่ภายในเขตอำนาจรัฐ

⁸ Article 7 of The 1995 Agreement on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

2. มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ซึ่งบัญญัติขึ้นมาเพื่อบังคับใช้ในทะเลหลวง และมาตรการที่นำมาใช้ในน่านน้ำภายใต้อำนาจของรัฐนี้จะต้องสอดคล้องกัน เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลทั้งหมด เพื่อบรรลุจุดประสงค์นี้ รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงมีหน้าที่ร่วมมือกันกำหนดมาตรการที่สอดคล้องกันสำหรับทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น ในการพิจารณากำหนดมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่สอดคล้องกันนี้ รัฐจักต้อง

ก. พิจารณาถึงมาตรการอนุรักษ์และจัดการสำหรับประชากรกลุ่มเดียวกันที่รัฐชายฝั่งยอมรับและนำมาใช้บังคับภายในเขตอำนาจของรัฐตามบทบัญญัติข้อ 61 ของอนุสัญญาฯ และทำให้มั่นใจว่ามาตรการที่กำหนดเพื่อใช้กับทรัพยากรของสัตว์น้ำในทะเลหลวงนั้นไม่ขัดแย้งต่อประสิทธิภาพของมาตรการดังกล่าว

ข. พิจารณาถึงมาตรการที่รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงที่เกี่ยวข้องได้ตกลงกันไว้เกี่ยวกับสัตว์น้ำกลุ่มเดียวกันในทะเลหลวง ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯ

ค. พิจารณาถึงมาตรการเกี่ยวกับสัตว์น้ำกลุ่มเดียวกันที่จัดทำและใช้ปฏิบัติแล้วโดยองค์การจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค หรือข้อตกลงใด ๆ ตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ

ง. พิจารณาถึงเอกภาพทางชีวภาพและลักษณะเฉพาะทางด้านชีววิทยาอื่น ๆ ของทรัพยากรสัตว์น้ำและความสัมพันธ์ระหว่างการแพร่กระจายของทรัพยากรสัตว์น้ำ การประมง และลักษณะเฉพาะทางภูมิศาสตร์ของภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งขอบเขตซึ่งประชากรสัตว์น้ำนั้นมีอยู่และจับใช้ประโยชน์ในน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐ

จ. พิจารณาถึงการต้องพึ่งพาทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองประเภทนี้โดยรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงสัตว์น้ำในทะเลหลวง และ

ฉ. ทำให้มั่นใจว่ามาตรการดังกล่าวนั้นจะไม่ก่อผลกระทบต่อทรัพยากรสัตว์น้ำทะเลที่มีชีวิตทั้งระบบ

3. เพื่อให้การทำหน้าที่ในการให้ความร่วมมือบังเกิดผล รัฐจักต้องใช้ความพยายามในทุกวิถีทางที่จะตกลงกันเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่สอดคล้องกันภายในระยะเวลาอันสมควร

4. หากไม่สามารถบรรลุความตกลงใดภายในระยะเวลาอันสมควรได้แล้ว รัฐที่เกี่ยวข้องรัฐหนึ่งรัฐใดอาจร้องขอให้นำหลักการจับข้อพิพาท ตามที่บัญญัติไว้ใน ภาค 8 มาใช้ได้

5. ระหว่างที่รอความตกลงเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่สอดคล้องกันนั้น รัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องพยายามทุกวิถีทางในการจัดทำข้อตกลงชั่วคราวเพื่อใช้ปฏิบัติไปพลางก่อน โดยอาศัย

ความเข้าใจและความร่วมมือต่อกัน หากรัฐต่างๆ ไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับข้อตกลงนั้น ให้รัฐใดรัฐหนึ่งที่เกี่ยวข้องยื่นข้อพิพาทต่อศาลหรือคณะตุลาการตามขั้นตอนของการระงับข้อพิพาทใน ภาค 8 เพื่อให้มีการกำหนดมาตรการชั่วคราวขึ้นใช้ปฏิบัติ

6. ข้อตกลงหรือมาตรการชั่วคราว ตามที่จัดทำหรือที่ระบุไว้ใน วรรค 5 จักต้องพิจารณาถึงบทบัญญัติต่างๆ ของภาคนี้ รวมทั้งต้องคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ต่างๆ ของทุกรัฐที่เกี่ยวข้อง จักต้องไม่เป็นอุปสรรคหรือเหนี่ยวรั้งการจัดทำความตกลงขั้นสุดท้ายเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่สอดคล้องกันและจักต้องไม่เป็นการเสื่อมเสียต่อผลในที่สุดของกระบวนการระงับข้อพิพาท

7. รัฐชายฝั่งจักต้องแจ้งให้รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงทราบโดยสม่ำเสมอถึง มาตรการที่ตนนำมาใช้กับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และประชากรสัตว์น้ำชนิดที่อพยพย้ายถิ่นไกลในเขตอำนาจของตน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือตามข้อตกลงหรือโดยวิธีการอื่นที่เหมาะสม

8. รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงจักต้องแจ้งให้รัฐอื่นที่สนใจทราบโดยสม่ำเสมอถึงมาตรการที่ตนนำมาใช้เพื่อควบคุมกิจกรรมต่างๆ ของเรือสัญชาติตน ซึ่งทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองประเภทนี้ในทะเลหลวง ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือตามข้อตกลง หรือโดยวิธีการอื่นที่เหมาะสม

ตามข้อ 7 ของความตกลงว่าด้วยการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ได้กำหนดถึงหลักการในการยอมรับมาตรการที่สอดคล้องกันของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลอย่างชัดเจน ว่าสิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่งในการสำรวจ, แสวงหาประโยชน์, การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในน่านน้ำที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง และสิทธิของรัฐทั้งปวงในการเข้ามามีส่วนร่วมในการทำประมงในทะเลหลวง ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จะต้องไม่เสื่อมเสียไป เมื่อคำนึงถึงทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องแสวงหาความตกลงเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณ

น่านน้ำที่ประชิดติดกับทะเลหลวง ส่วนทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องและรัฐทั้งปวงที่ทำการประมงในภูมิภาคนั้นๆ ที่จะต้องร่วมมือกัน เพื่อให้แน่ใจว่ามีมาตรการในการอนุรักษ์และส่งเสริมการบรรลูดุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลทั่วทั้งภูมิภาค ทั้งภายในเขตและนอกเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐ โดยมาตรการที่กำหนดขึ้นในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลเพื่อบังคับใช้ในทะเลหลวง และมาตรการที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อนำมาใช้กับน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐ ดังกล่าวนี้อาจจะต้องมีความสอดคล้องกัน

ในการกำหนดมาตรการที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลนั้น จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ กล่าวคือ มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามที่รัฐชายฝั่งยอมรับนำมาใช้ภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งเป็นเขตที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง จะต้องสอดคล้องกับข้อ 61 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ โดยอาศัยมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่เหมาะสม เพื่อธำรงรักษาหรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำที่ถูกจับให้อยู่ในระดับซึ่งสามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามที่รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงได้กำหนดขึ้น และจะต้องศึกษาถึงมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ ตามที่องค์กรจัดการประมงส่วนอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคได้กำหนดไว้ด้วย รวมถึงการพิจารณาลักษณะทางชีววิทยาของทรัพยากรสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการแพร่กระจายของทรัพยากรสัตว์น้ำ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง ชนิดพันธุ์ของทรัพยากรสัตว์น้ำที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอำนาจอธิปไตยของรัฐ , การพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำในรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง และผลกระทบของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลต่อรัฐที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง

นอกจากนี้ ในข้อ 7 ยังได้มีการกำหนดว่า ในกรณีที่ไม่มีมาตรการตกลงกันเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำภายในระยะเวลาที่เหมาะสม รัฐที่เกี่ยวข้องสามารถนำมาตราการในการระงับข้อพิพาทตามที่กำหนดในความตกลง ฯ ภาค 8 มาบังคับใช้ได้ และในระหว่างที่ความตกลงฯ เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่สอดคล้องกันนั้นยังไม่อาจตกลงกันได้ รัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องยอมรับในการนำมาตราการชั่วคราวมาใช้เพื่อกำหนด มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง จะต้องแจ้งให้รัฐอื่นที่ประสงค์จะเข้ามาทำการประมงทราบถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามที่รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง ที่ยอมรับเกี่ยวกับการควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ของเรือที่ชักธงของรัฐตนด้วย

3.2 หลักกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

ในการศึกษาถึงกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายทะเล โดยเฉพาะในเรื่องการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบถึงหลักกฎหมายที่เป็นรากฐานสำคัญในการก่อให้เกิดกฎเกณฑ์และหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าว ว่ามีหลักกฎหมายที่สำคัญอย่างไร ด้วยเหตุนี้การทราบถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ จะเป็นแนวทางที่จะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลได้ดียิ่งขึ้น โดยในการศึกษาถึงหลักกฎหมายพื้นฐานเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจะเกี่ยวข้องกับหลักเสรีภาพในทะเลหลวง (Freedom of the high seas) และหลักการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ (Conservation and Exploitation)

3.2.1 หลักเสรีภาพในทะเลหลวง (Freedom of the High Seas)

หลักเสรีภาพในทะเลหลวงนี้ เป็นหลักกฎหมายที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งกันมากในการแสวงหาประโยชน์และการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ โดยเฉพาะทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพข้ามถิ่นไกล เนื่องจากจะสังเกตเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง จะสืบเนื่องมาจาก รัฐที่เข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง ได้มุ่งแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำโดยยึดถือการปฏิบัติตามระบบการทำประมงในทะเลหลวงแบบเดิม ก่อนที่จะมีการพัฒนาหลักการในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะขึ้นมา⁹ โดยรัฐที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงในทะเลหลวง ที่ได้มีการมุ่งแสวงหาประโยชน์และการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ ตลอดจนการสงวนรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล โดยอาศัยหลักเสรีภาพในทะเลหลวง จึงส่งผลกระทบต่อปัญหาในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของการประมงในทะเลหลวง อันเป็นผลมาจากการพัฒนาเขตเศรษฐกิจจำเพาะ โดยเฉพาะปัญหาในเรื่องการทับซ้อนกันระหว่างสิทธิของรัฐชายฝั่ง ภายใต้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิอธิปไตย และสิทธิของรัฐที่ทำประมงในทะเลหลวง อันจะก่อให้เกิดประเด็นปัญหาที่มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจน เมื่อได้มีการนำเอาหลักกฎหมายทั้งสองส่วนนี้ มาใช้กับการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เดียวกัน ความขัดแย้งดังกล่าวนี้ ส่งผลทำให้ต้องมีการพิจารณาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการประมงของโลกที่เกิดขึ้น เนื่องจากปัญหาเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของสังคมโลก ดังนั้น จึงควรมีการยกระดับให้รัฐที่ทำการประมงหันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางการประมง การพัฒนาเทคโนโลยีเกี่ยวกับการทำประมง รวมทั้ง ศึกษาถึงเรื่องการขาดกลไกและยุทธวิธีในการจัดการประมงและประเมินทรัพยากรสัตว์น้ำ และการขาดความชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิและพันธกรณีของรัฐต่างๆ ในการแข่งขันกันจัดการและแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวงด้วย

จากการศึกษาจะทำให้ทราบว่า หลักเสรีภาพในทะเลหลวงจัดเป็นหลักกฎหมายที่จะต้องพิจารณาควบคู่ไปกับหลักในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ หมายความว่า เมื่อรัฐทุกรัฐต่างมีเสรีภาพในทะเลหลวง ก็ย่อมต้องมีขีดความสามารถในการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำได้อย่างไม่จำกัด และโดยข้อเท็จจริง ถ้ารัฐทั้งปวงเข้ามาทำการประมงโดยไม่มีการกำหนด

⁹ United Nations Office for Ocean Affairs and the Law of the Sea , " The Regime for the Seas Fisheries : Status and Prospects ", p. 4.

กฎเกณฑ์ขึ้นมาเพื่อควบคุมการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำแล้ว ย่อมจะทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำมีจำนวนลดน้อยลงหรือไม่ก็จะสูญพันธุ์หมดสิ้นไป ด้วยเหตุนี้ หลักเสรีภาพในทะเลหลวง จึงเป็นหลักกฎหมายที่มักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งกันเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ

แต่อย่างไรก็ตาม หลักเสรีภาพในทะเลหลวง ตามที่ปรากฏในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87 ได้กำหนดว่า

“ เสรีภาพในทะเลหลวง ได้แก่

- ก. เสรีภาพในการเดินเรือ
- ข. เสรีภาพในการบินผ่าน
- ค. เสรีภาพในการวางสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเล
- ง. เสรีภาพในการสร้างเกาะเทียมและสิ่งติดตั้งอื่น ๆ ที่กฎหมายระหว่างประเทศอนุญาตให้ทำได้
- จ. เสรีภาพในการทำประมง
- ฉ. เสรีภาพในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ”

นอกจากนี้ ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ยังได้มีการกำหนดบทบัญญัติที่ยืนยันหลักในเรื่องเกี่ยวกับเสรีภาพในทะเลหลวง ใน ข้อ 89 อีกว่า “ไม่มีรัฐใดที่อาจอ้างได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อที่จะทำให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของทะเลหลวง ตกอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของตนได้ ” เมื่อได้พิจารณาถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำโดยเฉพาะทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ทำให้ทราบว่าบริเวณพื้นที่ในทะเลหลวงไม่มีรัฐใดที่จะกล่าวอ้างความเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยเหนือบริเวณพื้นที่ดังกล่าวได้ แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่า ทะเลหลวงจะเปิดให้รัฐทั้งปวงเข้าไปแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำได้ ไม่ว่าจะเป็รัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ชายฝั่ง (land-locked States) ก็ตาม แต่เสรีภาพในทะเลหลวงนี้ก็ยังคงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดบางประการ กล่าวคือ การใช้เสรีภาพในทะเลหลวง จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐอื่น ๆ ด้วยตาม อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87 (2) นอกจากนี้ ในข้อ 116 ยังได้มีการบัญญัติข้อจำกัดสิทธิในการทำประมงในทะเลหลวงอีกด้วย กล่าวคือ

“ รัฐทั้งปวง มีสิทธิเพื่อให้คนชาติของตนทำการประมงในทะเลหลวงภายใต้บังคับ แห่ง

ก. พันธกรณีตามสนธิสัญญาของตน

ข. สิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ตลอดทั้งผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งที่บัญญัติไว้

อาทิ เช่น ใน ข้อ 63 (2) และ ข้อ 64 -67 และ

ค. บทบัญญัติแห่งตอนนี้

ด้วยเหตุนี้ ข้อ 116 จึงประกอบไปด้วยข้อจำกัดที่สำคัญโดยตระหนักถึงการที่รัฐทั้งปวง มีสิทธิที่จะเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง แต่จะต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดเหล่านี้ ดังที่ได้มีการกำหนดขึ้นมาเพื่อป้องกันการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำจนเกินปริมาณที่พอเหมาะโดยกองเรือประมงต่างชาติ นอกจากนี้ เมื่อรัฐทั้งปวงต่างมีเสรีภาพในการประมงในทะเลหลวง ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ รัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงต่างมุ่งที่จะแสวงหาประโยชน์มากกว่าที่จะคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ เมื่อเป็นเช่นนี้ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวงจะกระทำโดยรัฐใด ในเมื่อรัฐทั้งปวงต่างมีเสรีภาพในการประมงในทะเลหลวง และรัฐใดจะเป็นผู้กำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง จากการศึกษา อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในข้อ 117 จะเห็นว่า ได้มีการกำหนดถึงพันธกรณีทั่วไปในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ กล่าวคือ “ ให้รัฐทั้งปวงมีหน้าที่ในการใช้มาตรการเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ที่จำเป็นสำหรับคนชาติของตน ” จากการพิจารณาข้อบทดังกล่าว จึงทำให้ทราบว่ารัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวงได้ โดยรัฐที่ทำการประมงจะอาศัยเขตอำนาจรัฐของตนเหนือเรือที่ชักธงชาติของตน ดังนั้น ในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง รัฐที่จะผู้มีหน้าที่ในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำก็คือ รัฐเจ้าของธงที่มีหน้าที่ในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำเพื่อคนชาติของตนเท่านั้น ¹⁰ และรัฐหนึ่งรัฐใดจะไปบังคับให้รัฐอื่น ๆ ที่ทำการประมงในทะเลหลวง ต้องปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์ที่รัฐเจ้าของธงกำหนดขึ้นไม่ได้ เว้นเสียแต่ว่ารัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการประมงในทะเลหลวง ได้มีการกำหนดข้อตกลงเกี่ยวกับการให้ความร่วมมือกันกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำขึ้นมา โดยเฉพาะ เท่านั้น

¹⁰ O'Connell, D. P., *The international Law of the Sea*, Vol 1, (Oxford: Clarendon press, 1982), p. 451.

ส่วนในกรณีบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา ฯ ข้อ 116 ที่กำหนดให้สิทธิแก่รัฐทั้งปวงในการทำประมงในทะเลหลวงโดยเสรี โดยมีข้อจำกัดในเรื่องเกี่ยวกับ ข้อ 63 (2) ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง ข้อ 64 ทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ข้อ 65 สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ข้อ 66 ทรัพยากรสัตว์น้ำที่ว่ายจากทะเลขึ้นมาในแม่น้ำระหว่างฤดูวางไข่ และข้อ 67 ทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ว่ายจากน้ำจืดลงไปในทะเลในระหว่างฤดูวางไข่นั้น จะทำให้ทราบว่า บทบัญญัติที่มีความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ มีเพียงบทบัญญัติใน ข้อ 63 (2) ที่กำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงในบริเวณที่ประชิดติดกัน หาทงตกลงกันไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์การระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น ในบริเวณที่ประชิดติดกัน และข้อ 64 ที่กำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ร่วมมือกันโดยตรงหรือโดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม เพื่อประกันการอนุรักษ์และส่งเสริมการบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์นั้นทั่วทั้งภูมิภาค ทั้งภายในและบริเวณที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะออกไป และในภูมิภาคใดที่ไม่มีองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม ให้รัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เหล่านี้ในภูมิภาคนั้น ร่วมกันจัดตั้งและเข้าร่วมในองค์การจัดการประมงระหว่างประเทศเหล่านั้น ส่วนประเด็นปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ รัฐใดจะเป็นผู้ที่กำหนดมาตรการดังกล่าว เนื่องจาก โดยลักษณะทางชีววิทยาบางประการของทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์เหล่านี้ จะดำรงชีวิตอยู่ทั้งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง จากประเด็นปัญหาดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้น โดยรัฐที่เข้ามาทำการประมงในทะเลหลวงอ้างหลักเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวงเมื่อทรัพยากรสัตว์น้ำที่พบถูกจับในทะเลหลวง ในขณะที่รัฐชายฝั่งเห็นว่ารัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงควรที่จะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่ง เพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามข้อจำกัดสิทธิในการทำประมงในทะเลหลวง ด้วย

อนึ่ง แม้ว่า ข้อ 63 (2) และ ข้อ 64 จะได้มีการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงในทะเลหลวง โดยเน้นให้มีการตกลงเพื่อร่วมมือกันในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าว แต่ก็เป็นการกำหนดในมุมมองกว้าง ๆ โดยไม่ได้มีการกำหนดเฉพาะเจาะจงลงไปว่ารัฐใดมีสิทธิดีกว่ากัน จึง

ก่อให้เกิดประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์นั้นว่า รัฐใดจะเป็นผู้กำหนด จากการศึกษาถึงบทบัญญัติในอนุสัญญาฯ ข้อ 117 ได้มีการกำหนดหน้าที่ของรัฐในการกำหนดมาตรการสำหรับคนชาติของตนเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง โดยกำหนดให้รัฐทั้งปวงมีหน้าที่ในการให้ความร่วมมือกับรัฐอื่นในการใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง จึงทำให้ทราบว่า ในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวงเป็นหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องทั้งปวงที่จะต้องให้ความร่วมมือกันในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง และจะต้องให้รัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงเหล่านี้ ร่วมกันจัดตั้งองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคตามความเหมาะสม ใน ข้อ 118 ด้วย

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า หลักเสรีภาพในทะเลหลวงที่แท้จริงนั้นมิได้มีอยู่จริง เพราะหลักเสรีภาพในทะเลหลวง ได้ถูกจำกัดสิทธิโดยรัฐซึ่งคนชาติของตนจะเข้าไปทำประมงในทะเลหลวงที่จะต้องยอมรับถึงความจำเป็นในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง โดยในด้านการอนุรักษ์ รัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประมง จำเป็นที่จะต้องให้ความร่วมมือกันกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง แต่เนื่องจากกฎเกณฑ์ในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในแต่ละรัฐมีความแตกต่างกัน รัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง จึงต้องร่วมมือกันในการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคหรือเข้าร่วมในการจัดทำข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงที่เหมาะสม ขึ้นมาทำหน้าที่ในการกำกับดูแลด้วย

3.2.2 หลักการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง

การศึกษาถึงหลักการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต ในทางทฤษฎี จะพบว่านโยบายในการอนุรักษ์ เป็นสิ่งที่ยากต่อความเข้าใจและไม่ง่ายที่จะปฏิบัติตาม เพราะการอนุรักษ์ มิใช่เป็นเพียงการกระทำในระยะสั้นๆ แต่จะต้องอาศัยระยะเวลาพอสมควร การอนุรักษ์จึงจะมีประสิทธิภาพ¹¹ การเรียกร้องให้รัฐต่างๆ หันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับหลักการในการอนุรักษ์ จึงเป็นสิ่งที่กระทำได้ยากและมักจะมีปัญหาความขัดแย้งเกิดขึ้นเสมอ¹²

¹¹ Johnston, D.M., "The International Law of Fisheries : A Framework for Policy - Oriented Inquires" ,(Martinus Nijhoff Publishers ,1987),p.43.

¹² ibid ., p. 49.

การอนุรักษ์ที่ดีจะต้องสามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ ส่วนวิธีการในการบรรลุถึงผลสำเร็จของการอนุรักษ์ จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ในการอนุรักษ์ที่ดี ดังนั้น ในการที่จะทำให้อุณหภูมิในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตนั้นมีประสิทธิภาพ ก็ควรที่จะต้องนำเอาวิธีการในการอนุรักษ์ดังกล่าวไปบัญญัติเป็นกฎหมายทางกฎหมายขึ้นมา เพื่อให้มีผลบังคับใช้ได้จริงจังอย่างเช่นในกรณีของการใช้ประโยชน์จากการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กฎหมายกำหนดให้รัฐชายฝั่ง ต้องสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตให้ได้มากที่สุด ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ โดยจะต้องไม่เป็นการเชื่อมต่อมาตรการในการอนุรักษ์ ตามข้อ 61 ซึ่งกำหนดหน้าที่ในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตไว้ ดังนี้

1. ให้รัฐชายฝั่งพิจารณากำหนดทรัพยากรที่มีชีวิตที่จะพึงอนุญาตให้อับได้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน
2. ให้รัฐชายฝั่งคำนึงถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดที่ตนมีอยู่ประกันว่าการธำรงรักษาทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จะไม่ได้รับอันตรายจากการแสวงหาประโยชน์เกินควร โดยอาศัยมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่เหมาะสม ให้รัฐชายฝั่งและองค์กรระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือระดับโลก ร่วมมือกันเพื่การนี้ ตามความเหมาะสม
3. มาตรการเช่นว่านั้นให้กำหนดขึ้นเพื่อธำรงรักษาไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับซึ่งสามารถอำนวยผลผลิตอย่างยั่งยืนสูงสุดตามที่กำหนด โดยคำนึงถึงปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความจำเป็นด้านเศรษฐกิจของชุมชนประมงชายฝั่ง และความต้องการเป็นพิเศษของรัฐกำลังพัฒนา และคำนึงถึงแบบแผนการทำประมง การพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำและมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศ ที่เสนอแนะกันโดยทั่วไป ไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก
4. ในการใช้มาตรการดังกล่าว ให้รัฐชายฝั่งคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์หรือพึ่งพาชนิดพันธุ์ที่ถูกจับ โดยมุ่งที่จะธำรงรักษาไว้หรือฟื้นฟูให้อยู่เหนือระดับซึ่งการแพร่พันธุ์ของชนิดพันธุ์เหล่านี้ อาจถูกคุกคามอย่างร้ายแรง
5. ข้อเสนอทางวิทยาศาสตร์ สถิติการจับปลา และการเข้าทำประมง รวมทั้งข้อมูลอื่น ๆ ที่มีอยู่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ ให้เผยแพร่และแลกเปลี่ยนกันอย่างสม่ำเสมอโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าจะเป็นในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก ตามที่เหมาะสม และโดยการเข้าร่วมของรัฐที่เกี่ยวข้องทั้งปวง รวมทั้งรัฐซึ่งคนชาติได้รับอนุญาตให้เข้าไปทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ด้วยเหตุนี้ รัฐชายฝั่งจึงสามารถที่จะกำหนดกฎเกณฑ์อย่างไรก็ได้สำหรับการอนุรักษ์ และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งอยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ส่วนในกรณีทะเลหลวงนั้น รัฐใดรัฐหนึ่งจะกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์เพื่อใช้บังคับแก่รัฐอื่นที่ทำประมงในทะเลหลวงด้วยไม่ได้ กล่าวคือ จะนำเอากฎหมายภายในซึ่งมีบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำภายในเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ไปใช้กับรัฐที่ทำประมงในทะเลหลวงไม่ได้ ทั้งนี้เพราะบริเวณทะเลหลวงไม่มีรัฐใดที่จะอ้างความเป็นเจ้าของทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำที่พบในทะเลหลวงได้ ทั้งนี้เป็นไปตามหลักเสรีภาพในทะเลหลวง ในข้อ 116 ส่วนหน้าที่ในการอนุรักษ์นั้น กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐทั้งปวงที่จะต้องร่วมมือกันในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง โดยจะต้องให้รัฐเหล่านี้เจรจาร่วมมือกันจัดตั้งองค์การจัดการประมงไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมเพื่อการนี้ ทั้งนี้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯ ข้อ 117-119

จากการศึกษา หลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง จะทำให้ทราบว่าใน อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กำหนดถึงหลักการที่สำคัญ คือ หลักการในการประเมินระดับทรัพยากรสัตว์น้ำ ที่สามารถให้ผลผลิตอย่างยั่งยืนสูงสุด (MSY) โดยจะปรากฏอยู่ในข้อ 119 (1)(ก) ซึ่งกล่าวถึง “ การพิจารณาปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ และการกำหนดมาตรการอนุรักษ์อื่น ๆ สำหรับทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ให้รัฐ

(ก) ใช้มาตรการซึ่งกำหนดขึ้นโดยอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดซึ่งรัฐที่เกี่ยวข้องมีอยู่ เพื่อชำระไว้หรือฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด (MSY) โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการเป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา และโดยคำนึงถึงแบบแผนการทำประมงการพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำและมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศที่เสนอแนะกันโดยทั่วไป ไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก ”

จากการศึกษา ข้อ 119 (1),(ก) จะเห็นว่า หลักการในการประเมินระดับทรัพยากรสัตว์น้ำที่สามารถให้ผลผลิตอย่างยั่งยืนสูงสุด (MSY) จะต้องพิจารณาจากลักษณะที่สมดุลกันใน

* “หลัก MSY” หมายถึง จุดดุลยภาพที่กำหนดปริมาณการจับโดยคำนึงถึงอัตราการเกิดการเจริญเติบโตและอัตราการตายของทรัพยากรสัตว์น้ำ ให้สามารถอยู่ได้อย่างต่อเนื่องและคงที่ จุดดุลยภาพนี้จะเป็นตัวกำหนดปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงจับได้ (allowable catch) ซึ่งปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงจับได้จะเป็น

ระหว่างปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่จับกับระดับการเจริญเติบโตของทรัพยากรสัตว์น้ำที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ซึ่งพิจารณาจากอัตราการเกิดและอัตราการตายของทรัพยากรสัตว์น้ำ ดังนั้นในการประเมินถึงระดับที่เหมาะสมในการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำ จะต้องคำนึงถึงระดับที่ทรัพยากรสัตว์น้ำจะคงอยู่ได้ว่าจะต้องมีความสัมพันธ์กันหรือต้องไม่ต่ำกว่าจุดดุลยภาพตามที่ได้มีการกำหนดไว้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า จุดดุลยภาพของ MSY หมายถึง จุดในการกำหนดปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำสามารถจับขึ้นมาได้อย่างเหมาะสมและทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นยังคงสามารถฟื้นฟูหรือผลิตทรัพยากรสัตว์น้ำขึ้นมาใหม่ได้ อย่างยั่งยืน

3.3 ระบบที่เกี่ยวข้องกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กล่าวถึงเรื่องทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลไว้ใน ข้อ 63 (2) และข้อ 64 โดยในข้อ 63 (2) ได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ให้แก่รัฐชายฝั่งและรัฐต่างๆ ที่ทำการประมงอย่างกว้างๆ โดยกำหนดให้รัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพียงแต่ให้ความร่วมมือกัน โดยหาทางตกลงกัน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสมทั้งในระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคในการกำหนดมาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงในบริเวณที่ประชิดติดกัน แต่ไม่ได้มีการกำหนดว่าสิทธิของรัฐใดจะดีกว่ากันระหว่างรัฐชายฝั่ง, รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง และรัฐเจ้าของธง ทั้งนี้เพราะกฎหมายไม่ได้มีการกำหนดสิทธิในเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้ว่า ข้อ 63(2) เป็นบทบัญญัติที่ได้กำหนดขึ้นมาเพื่อคาดหวังว่าในการที่รัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ให้ความร่วมมือกันจะเป็นกลไกในการนำไปสู่การกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ประชิดติดกับทะเลหลวงได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวก

ตัวกำหนดการลงแรงประมง (fishing effort) และเมื่อทราบว่าการลงแรงประมงอยู่ระดับใดแล้ว ก็จะสามารถควบคุมเรือประมง เครื่องมือในการทำประมงแรงงานประมงได้ หรืออีกนัยหนึ่ง จุด MSY จะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาประโยชน์ "exploitation" กับการอนุรักษ์ "conservation" (ซีวิน อินทรานุกูล 2537 : 70-71)

ครอบงำระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง ยังเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อ
 การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวในหลายภูมิภาคทั่วโลก ซึ่งในบาง
 ภูมิภาคได้มีการกำหนดองค์กรส่วนภูมิภาคขึ้นมากำกับดูแลการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร
 สัตว์น้ำโดยเฉพาะ เช่น ในภูมิภาคแอตแลนติกตะวันตกเฉียงเหนือ ได้มีการจัดตั้งองค์กร NAFO
 ขึ้นมาเพื่อกำกับดูแลและแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ
 จำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง แต่ในบางภูมิภาคที่ไม่มีองค์กร
 ระหว่างประเทศเข้ามากำกับดูแล จำเป็นที่จะต้องมีการจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศขึ้นมาเพื่อ
 กำกับดูแลด้วย เช่นเดียวกับการพิจารณาถึงการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้าย
 ถิ่นไกล ในข้อ 64 กฎหมายได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ให้แก่รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของ
 คนทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลต้องร่วมมือกันโดยตรงหรือโดยผ่าน
 องค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสมทั้งในระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจ
 ว่าได้มีการใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่และเหมาะสมจากทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าว
 และกฎหมายยังได้มีการบัญญัติถึงกรณีที่ไม่มีการจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศในการกำกับ
 ดูแลเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่เหมาะสม ก็ให้
 รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของคนทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวร่วมกัน
 จัดตั้งและเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรระหว่างประเทศนั้นซึ่งจะเป็นการกำหนดถึงกลไกใน
 การให้ความร่วมมือระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์นั้น
 จากการศึกษา บทบัญญัติ ข้อ 64 จะเป็นบทบัญญัติที่กำหนดขึ้นมาโดยชัดแจ้งเกี่ยวกับหน้าที่ของ
 รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของคนทำการประมงในภูมิภาคนั้นที่จะต้องร่วมมือกันอย่าง
 ต่อเนื่องในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล
 ภายในและบริเวณที่ติดจากเขตเศรษฐกิจจำเพาะเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพราะแม้ว่า
 ภูมิภาคใดไม่มีองค์กรระหว่างประเทศในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการ
 อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ กฎหมายก็ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐต่างๆที่เกี่ยวข้อง
 ให้ความร่วมมือกันในการจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตาม ประเด็นปัญหา
 ที่เกิดขึ้น คือ กฎหมายยังไม่ได้บัญญัติครอบคลุมถึงกรณีที่รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของคน
 ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวในภูมิภาคไม่ให้ความร่วมมือในการจัดตั้งหรือ
 เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรระหว่างประเทศนั้น จะทำอย่างไร

ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้ศึกษาถึงหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวก
 คร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

แล้ว จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงหน่วยงานหรือองค์กรระหว่างประเทศที่จะเข้ามาทำหน้าที่ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดพวกคร่อมเขตรหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลอย่างจริงจัง ทั้งนี้ จากบทบัญญัติอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 กำหนดสิทธิและหน้าที่ของรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ในการร่วมมือกันกำหนดให้มีองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อทำหน้าที่ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าว แต่เนื่องจากสิทธิและหน้าที่ของรัฐต่าง ๆ ในการร่วมมือกันกำหนดองค์กรระหว่างประเทศนั้นมีหลายฝ่าย จึงจำเป็นต้องอาศัยข้อตกลงระหว่างประเทศร่วมกันในการดำเนินการจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศขึ้นมาทำหน้าที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลมาตรการในอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดพวกคร่อมเขตรหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลด้วยเหตุนี้ ในการศึกษาถึงระบบที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดพวกคร่อมเขตรหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลในส่วนนี้จะแยกการพิจารณาออกเป็น 3 ประการ คือ

3.3.1 ความร่วมมือระหว่างประเทศในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดพวกคร่อมเขตรหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

3.3.2 ความร่วมมือระหว่างประเทศในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ

3.3.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐต่าง ๆ ในการปฏิบัติการให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามความตกลง ฯ

3.1 ความร่วมมือระหว่างประเทศในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดพวกคร่อมเขตรหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

ในการศึกษาถึงความร่วมมือระหว่างประเทศในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง จำเป็นต้องมีการพิจารณาถึงหลักการให้ความร่วมมือที่กำหนดในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 เสียก่อน เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับการให้ความร่วมมือของรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง แล้วจึงศึกษาถึงหลักการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศ ตามที่กำหนดในความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา

สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

ก) หลักการให้ความร่วมมือที่กำหนดในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

พันธกรณีทั่วไปในการให้ความร่วมมือในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ถูกกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐทั้งปวงที่จะต้องร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ดังที่ปรากฏในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 118¹³ ที่กำหนดให้รัฐซึ่งคนชาติของตนแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตชนิดเดียวกันหรือต่างชนิดกันในบริเวณเดียวกัน จะต้องมีการปฏิบัติตามพันธกรณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเกี่ยวกับการเจรจาตกลงกันเพื่อให้มีการใช้มาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ รัฐจะต้องร่วมมือกันจัดตั้งองค์กรประมงส่วนภูมิภาคและอนุภูมิภาคที่เหมาะสมเพื่อการนี้ นอกจากนี้ ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ในข้อ 119¹⁴ ยังได้มีการระบุถึงการกำหนดปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้และการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เท่าที่มีอยู่ สถิติการจับและความพยายามในการลงแรงประมง และข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำโดยผ่านองค์กรจัดการประมงไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาค ระดับภูมิภาค และระดับโลกที่เหมาะสม ส่วนในกรณีของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง ในข้อ 63(2) จะกำหนดพันธกรณีของรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง ในการให้ความร่วมมือกันแสวงหาความตกลงเกี่ยวกับมาตรการที่จะเป็นในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำซึ่งเกิดขึ้นทั้งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและบริเวณที่เลขและประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ความร่วมมือดังกล่าวนี้อาจจะกระทำโดยผ่านข้อตกลงสองฝ่ายหรือหลายฝ่ายหรืออาจเกิดขึ้นโดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับว่ารัฐที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์นี้จะให้ความร่วมมือ เพื่อเป็นกลไกในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในบริเวณทะเลหลวงที่ประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ส่วนในกรณีของ

¹³ Article 118 of the United Nations Convention on the Law of the Sea

¹⁴ Ibid., Article 119

ทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งระบุไว้ในข้อ 64(1) ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 กำหนดพันธกรณีของรัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนสัญชาติคนทำประมงในภูมิภาคว่าจะต้องมีการร่วมมือกันโดยตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสมเพื่อเป็นการประกันเกี่ยวกับการอนุรักษ์และส่งเสริมการบรรเทาอุปสรรคในการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุดจากทรัพยากรสัตว์น้ำในแต่ละชนิดพันธุ์โดยตลอดทั้งภูมิภาคทั้งภายในและบริเวณที่ติดจากเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ส่วนในกรณีที่ภูมิภาคใดไม่มีองค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสมตั้งอยู่เพื่อประกันความร่วมมือนี้ ในข้อ 64 ได้กำหนดหน้าที่โดยชัดแจ้งให้แก่รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำประมงในทะเลหลวง ให้มีการร่วมมือกันพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยร่วมมือกันจัดตั้งและเข้าร่วมในองค์กรจัดการประมงนั้น

ข) หลักการให้ความร่วมมือที่กำหนดในความตกลงว่าด้วยการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำโดยอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล

จากการศึกษาถึงหลักการในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศตามที่กำหนดในความตกลงฯ ฉบับดังกล่าว จะสังเกตเห็นได้ว่ามีหลักการที่เกี่ยวข้องกับการให้ความร่วมมือในการติดตาม ควบคุมและตรวจสอบ ตลอดจนเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งหลักการเกี่ยวกับแบบแผนในการให้ความร่วมมือในกิจกรรมการทำประมงในทะเลหลวงดังกล่าวเหล่านี้ จะไม่เคยมีบัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จึงเป็นที่เข้าใจดีว่ารัฐที่เป็นเจ้าของของเท่านั้นที่จะมีอำนาจเด็ดขาดในการควบคุมเรือประมงที่ชักธงเรือของตนในการทำประมงในทะเลหลวง

โดยเหตุที่การตรวจตรา การควบคุม การตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลไม่เคยมีปรากฏในอนุสัญญาฯ ดังนั้นความตกลงฯ ฉบับนี้ จึงได้มีการกำหนดสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเน้นให้เห็นถึงการผสมผสานความร่วมมือกันระหว่างเขตอำนาจรัฐของรัฐเจ้าของธงกับรัฐอื่นในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำโดยอาศัยความร่วมมือในทาง

ระหว่างประเทศหรืออาศัยความร่วมมือโดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค

3.3.1.1 ความร่วมมือในการจัดตั้งองค์กรหรือการเข้าร่วมในข้อตกลงในการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค

จากการศึกษาถึงความตกลงฯ ฉบับนี้ จะเห็นว่าความตกลงฯ นี้ได้มุ่งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญขององค์กรระหว่างประเทศโดยมีการบัญญัติถึงบทบาทและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและรัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการทำประมง ในการให้ความร่วมมือกันจัดตั้งองค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงไม่ว่าจะเป็นในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค เพื่อให้มีหน่วยงานหลักที่สำคัญในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อันจะเป็นการส่งผลทำให้มีการแสวงหาประโยชน์และอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์อย่างพอเหมาะ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างสูงสุดและเกิดประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ ความตกลงฯ นี้ได้มุ่งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญขององค์กรระหว่างประเทศ ด้วยเหตุผลอันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 63(2) และข้อ 64 ได้มีการบัญญัติถึงการกำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำประมงให้ความร่วมมือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค เพื่อกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ แต่บทบัญญัติในอนุสัญญาฯ มีข้อบกพร่อง กล่าวคืออนุสัญญาฯ ไม่มีการบัญญัติถึงในกรณีที่รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำประมงตกลงกันไม่ได้หรือไม่ตกลงกันที่จะจัดตั้งองค์กรจัดการประมงทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคเพื่อกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ จะทำอย่างไร กฎหมายไม่ได้บัญญัติถึงประเด็นปัญหาในจุดนี้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ความตกลงฯ ฉบับนี้ ได้มีการบัญญัติถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐที่เข้าร่วมและสิทธิและหน้าที่ของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงในการจัดการประมงส่วนอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค โดยจะแยกพิจารณา ดังนี้

ก. สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงในการจัดการประมงส่วนอนุภูมิภาคและภูมิภาค

ความตกลงฯ ฉบับนี้ ได้เน้นถึงความสำคัญเกี่ยวกับกลไกในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ ข้อ 63(2) และข้อ 64 โดยกำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ท่าประมงร่วมมือกันโดยการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคขึ้นมา หรือเข้าร่วมในข้อตกลงในการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค โดยกำหนดกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลไว้ใน ข้อ 8¹⁵ ดังนี้

1. เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องร่วมมือกันเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลไม่ว่าโดยตรงหรือโดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมเพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์อย่างมีประสิทธิภาพ

2. รัฐต่าง ๆ จะต้องปรึกษาหารือกันอย่างจริงจังและมีซักช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีหลักฐานบ่งชี้ว่ามีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์มากเกินไป หรือมีการพัฒนาการประมงใหม่ขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้ เพื่อวัตถุประสงค์นี้อาจเริ่มมีการปรึกษาหารือกันตามคำร้องขอของรัฐที่สนใจที่ต้องการมีข้อตกลงที่เหมาะสมเพื่อทำให้มั่นใจในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้ ในกรณีที่ยังไม่มีข้อตกลงนั้นรัฐจักต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของความตกลงฯ นี้ และปฏิบัติอย่างเชื่อมั่นและเคารพในสิทธิผลประโยชน์และหน้าที่ของรัฐอื่น ๆ ด้วย

3. ในกรณีที่มิ้องค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือมีข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดทำมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์แล้วนั้น รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงและรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องจักต้องดำเนินการตามหน้าที่ในการให้ความ

¹⁵ Article 8 of The 1995 Agreement on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

ร่วมมือโดยการเข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือเข้าร่วมในข้อตกลงดังกล่าว หรือโดยการยอมรับปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการซึ่งองค์กรหรือข้อตกลงนั้นได้กำหนดขึ้น รัฐที่มีผลประโยชน์อย่างแท้จริงในกิจการประมงดังกล่าวอาจเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรนั้นหรือมีส่วนร่วมในข้อตกลงนั้น และไม่ควรปิดกั้นมิให้รัฐใดหรือกลุ่มของรัฐที่มีผลประโยชน์โดยตรงในกิจกรรมประมงในการเข้าเป็นสมาชิกหรือมีส่วนร่วมในข้อตกลง นั้นด้วย

4. เฉพาะรัฐที่เป็นสมาชิกขององค์กรหรือมีส่วนร่วมในข้อตกลงดังกล่าวหรือยินยอมที่จะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามที่องค์กรหรือข้อตกลงนั้นได้จัดทำขึ้นที่จะมีสิทธิประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำและจะต้องปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว

5. ในกรณีที่ไม่มีองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือข้อตกลงใดที่จัดทำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงเหล่านั้น จะต้องร่วมมือกันในการจัดตั้งองค์กรหรือจัดทำข้อตกลงที่เหมาะสม เพื่อให้มั่นใจว่ามีการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์นี้และจะต้องมีส่วนร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงนั้นด้วย

6. รัฐใดก็ตามประสงค์ที่จะเสนอแนวทางตามที่องค์กรระหว่างประเทศภาครัฐได้กำหนดขึ้นเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต ซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบอย่างสำคัญต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือข้อตกลงใดก็ได้จัดทำขึ้น จะต้องปรึกษากับรัฐที่เป็นสมาชิกโดยผ่านทางองค์กรจัดการหรือเข้าร่วมในข้อตกลงนั้น ในทางปฏิบัติควรมีการปรึกษากันก่อนการยื่นข้อเสนอต่อองค์กรระหว่างประเทศภาครัฐนั้น

จากการศึกษาความตกลง ฯ ฉบับนี้ ในข้อ 8 ได้มีการบัญญัติให้เห็นถึงการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศของรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมง เพื่อให้สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในการให้ความร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสม เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อนึ่ง ในกรณีที่ต้องจัดการประมงหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ได้มีการกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล บางชนิดพันธุ์ขึ้นมาโดยเฉพาะได้ ความตกลง ฯ ฉบับนี้ จึงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์นั้นในทะเลหลวงและรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ในการให้ความร่วมมือกันโดยเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลงนั้น หรือโดยการตกลงที่จะใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามที่องค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงนั้นได้กำหนดขึ้น แต่อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ว่าความตกลง ฯ นี้ ยังได้เปิดโอกาสให้รัฐที่มีผลประโยชน์ที่แท้จริงในการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าว สามารถเข้ามามีส่วนร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลงนั้นได้ ทั้งนี้เป็นไปตามเงื่อนไขของการเข้าร่วมในองค์กรหรือข้อตกลงว่าจะต้องไม่เป็นการกีดกันรัฐอื่นในการเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลงนั้น รวมทั้งจะต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อรัฐหรือกลุ่มของรัฐซึ่งมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องในการทำประมงนั้น ฯ

มีข้อสังเกตว่าความตกลง ฯ ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า เฉพาะรัฐซึ่งเป็นสมาชิกขององค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลงดังกล่าวหรือเห็นด้วยในการยินยอมที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามที่องค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงกำหนดขึ้นเท่านั้นจึงจะมีสิทธิในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำนั้น โดยมีมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำใช้บังคับอยู่ นอกจากนี้ ความตกลง ฯ ฉบับนี้ยังได้มีการกำหนดว่า ในกรณีที่ไม่มีองค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงในการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค เพื่อกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ให้รัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงร่วมมือกันจัดตั้งองค์กรจัดการประมงขึ้นมาหรือจัดทำข้อตกลงในการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสม เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต รวมทั้งจะต้องเข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรจัดการประมงด้วย

ทั้งนี้ เมื่อมีการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงขึ้นมาหรือการเข้าร่วมจัดทำข้อตกลงในการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมแล้ว รัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องตกลงกันในเรื่องดังต่อไปนี้ ในข้อ 9¹⁶ กล่าวคือ

1. มาตรการในการอนุรักษ์ที่จะใช้กับทรัพยากรสัตว์น้ำจะต้องพิจารณาจากลักษณะทางชีววิทยาของทรัพยากรสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องรวมทั้งลักษณะของการทำประมง
2. มาตรการในการอนุรักษ์ที่จะใช้บังคับในบริเวณพื้นที่ จะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกันของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตที่อยู่ในเขตอำนาจรัฐตามที่บัญญัติในอนุสัญญา ฯ ข้อ 56 รวมทั้งสิทธิของรัฐทั้งปวงในการให้เรือซึ่งคนชาติของตนทำประมงในทะเลหลวง ตามหลักเสรีภาพในทะเลหลวง ในข้อ 87 และมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าวนี้จะต้องคำนึงถึงปัจจัยทางด้านสังคม เศรษฐกิจ ภูมิศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมด้วย
3. ความสัมพันธ์กันในด้านการทำงานขององค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงที่ได้มีการจัดตั้งขึ้นใหม่กับบทบาท วัตถุประสงค์และการดำเนินงานขององค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงที่มีอยู่แล้ว และ
4. กลไกที่องค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคนี้ จะได้รับคำแนะนำทางด้านวิทยาศาสตร์ และการศึกษาถึงสถานะของทรัพยากรที่มีชีวิต รวมทั้งการจัดตั้งคณะที่ปรึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ตามความเหมาะสม

ทั้งนี้ ในการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในการจัดทำข้อตกลงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคนี้ รัฐต่าง ๆ ที่ได้ร่วมมือกันในการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค มีหน้าที่ที่จะต้องแจ้งให้รัฐอื่นซึ่งมีผลประโยชน์ได้เสียอย่างแท้จริงเกี่ยวกับการทำงานขององค์กรจัดการประมง หรือข้อตกลงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคเช่นว่านั้นด้วย และเมื่อรัฐต่าง ๆ ได้ร่วมมือกันจัดตั้งองค์กรหรือจัดทำข้อตกลงขึ้นมาแล้ว จึงจำเป็นที่จะต้องทราบว่ารัฐเหล่านั้นมีหน้าที่อย่างไร ในการปฏิบัติตามพันธกรณีเกี่ยวกับความร่วมมือกัน โดยผ่านองค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค โดยมีหน้าที่ดังที่ได้ปรากฏอยู่ใน ข้อ 10¹⁷ คือ

¹⁶ Article 9 of The 1995 Agreement on Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks

¹⁷ Ibid., Article 10

1. เห็นด้วยและปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการเพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ามีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลอย่างยั่งยืน
2. เห็นด้วยเกี่ยวกับสิทธิในการเข้าร่วม (participatory) เช่น การจัดสรรปริมาณสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้ (allocations of allowable catch) หรือระดับของการลงแรงในการทำประมง (levels of fishing effort)
3. ยอมรับและใช้บังคับมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศตามที่ได้มีการเสนอแนะโดยทั่วไปสำหรับการทำประมงด้วยความรับผิดชอบ
4. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เพื่อทบทวนถึงสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำและประเมินผลกระทบของการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีไข่เป่าหมาย และชนิดพันธุ์ที่อยู่ร่วมกันหรือต้องพึ่งพาอาศัยกัน
5. เห็นด้วยเกี่ยวกับมาตรฐานในการรวบรวม รายงาน ตรวจสอบและแลกเปลี่ยนข้อมูลการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าว
6. รวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลทางสถิติที่ถูกต้องสมบูรณ์ตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวกที่ 1 ตามความตกลง ฯ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ามีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ โดยยังคงรักษาความลับที่จำเป็นเอาไว้
7. ส่งเสริมและทำการประเมินทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการเผยแพร่ผลของการประเมินและการวิจัยเช่นนั้น
8. สร้างกลไกความร่วมมือที่เหมาะสมเพื่อติดตามผล การควบคุม การตรวจสอบและการบังคับการที่มีประสิทธิภาพ
9. เห็นด้วยกับวิธีการปรับผลประโยชน์ด้านการประมงของรัฐสมาชิกใหม่ขององค์กรหรือผู้เข้าร่วมใหม่ในข้อตกลง
10. เห็นด้วยกับขั้นตอนในการตัดสินใจซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อการรับเอามาตรการอนุรักษ์และจัดการในลักษณะที่ทันต่อเหตุการณ์และมีประสิทธิภาพ
11. ส่งเสริมการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี ตามภาค 8
12. ทำให้เกิดความมั่นใจว่ามีการร่วมมืออย่างเต็มที่ของหน่วยงานภาครัฐและภาคอุตสาหกรรมของตนในการดำเนินการให้เป็นไปตามข้อเสนอแนะและการวินิจฉัยขององค์กรหรือข้อตกลง และ
13. ประกาศให้ทราบโดยชอบถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการซึ่งกำหนดขึ้นโดยองค์กรหรือข้อตกลง

ข. สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลงในการจัดการประมงส่วนอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค

การที่กฎหมายระหว่างประเทศต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงหลักการเกี่ยวกับเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวงตามที่ได้กำหนดขึ้นมา เพื่อกีดกันมิให้รัฐอื่นเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง เนื่องจากรัฐที่เข้าทำการประมงต่างมีสิทธิและเสรีภาพในการแสวงหาผลประโยชน์จากการทำประมงนี้ รวมทั้ง องค์กรจัดการประมงทั้งในส่วนภูมิภาคและอนุภูมิภาคส่วนใหญ่ และข้อตกลงต่าง ๆ ได้กำหนดให้รัฐที่สามที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับการประมงสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในองค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงที่อนุญาตให้ทำการประมงได้อย่างถาวรนั้น จึงทำให้มีประเด็นปัญหาเกิดขึ้น กล่าวคือ ในกรณีถ้ารัฐที่สามที่เข้ามามีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับการทำประมงพิเศษที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลง จะมีผลอย่างไร หรือในกรณีที่รัฐที่สามไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามบทบัญญัติที่อนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ตามที่ได้มีการกำหนดไว้จะทำอย่างไร และผลจากการไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นนี้ จะมีผลเป็นการห้ามมิให้รัฐที่สามทำการประมงในบริเวณที่อยู่ภายใต้อำนาจจัดการขององค์กรจัดการประมงส่วนอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค หรือข้อตกลงหรือไม่ ดังนั้น จากการพิจารณาถึงประเด็นปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าจากบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ข้อ 63(2), 64 , 118 กำหนดพันธกรณีให้รัฐต่าง ๆ ต้องร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง ซึ่งทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล นอกจากนี้ รัฐต่าง ๆ เหล่านี้ จะต้องทำให้เกิดความมั่นใจว่าในการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ จะต้องไม่เป็นการถือปฏิบัติต่อรัฐใดรัฐหนึ่งโดยเฉพาะมาตรการที่กำหนดขึ้นนี้จะต้องไม่เป็นการต่อต้านชาวประมงของรัฐใดรัฐหนึ่ง ตามที่กำหนดในบทบัญญัติ ข้อ 119 (3) อีกด้วย

อนึ่ง จากการที่ประสิทธิภาพในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำได้เสื่อมความสำคัญลง เพราะเหตุว่ารัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงบางรัฐไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ จึงมีผลทำให้รัฐเหล่านั้นไม่ต้องมีความผูกพันต่อการตัดสินใจใด ๆ ในการทำประมง จากกรณีดังกล่าวนี้จะถือได้ว่าเป็นผลเสียต่อระบบในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งจะเป็นผลทำให้ความพยายามในการทำประมงอย่างยั่งยืนประสบความสำเร็จได้ยากเพราะทรัพยากร

สัตว์น้ำที่มีคุณค่าทางการประมงอาจถูกคุกคามอย่างร้ายแรงจนก่อให้เกิดความเสียหาย อันเนื่องมาจากการไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรฯ หรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลง ด้วยเหตุนี้ จึงสรุปได้ว่าการทำประมงโดยไม่มีกฎเกณฑ์ใดมาควบคุมจะมีผลเป็นการทำลายผลประโยชน์ อันจะพึงได้รับจากการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงควรมีการกำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมาควบคุม เพื่อเป็นการสนับสนุนการแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างพอเหมาะพอควร

จากการศึกษาข้อบทแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในเรื่องกฎเกณฑ์ในการกำหนดมาตรการในอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จะพบว่า กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐชายฝั่งเจ้าของเขตเศรษฐกิจจำเพาะและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าว หาทางตกลงกันโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ซึ่งปัญหาที่น่าพิจารณา คือ ถ้าหากรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังกล่าวไม่สามารถตกลงกันได้หรือปฏิเสธที่จะไม่ตกลงกันแล้ว ในอนุสัญญาฯ จะมีได้มีบทบัญญัติในการแก้ไขปัญหานี้ไว้ หรือในกรณีถ้ารัฐที่เกี่ยวข้องไม่ตกลงกันโดยผ่านทางองค์กรระหว่างประเทศ อนุสัญญาฯ ก็มีได้มีการบัญญัติแนวทางในการแก้ไขไว้เช่นเดียวกันเพราะอนุสัญญาฯ มีแต่เพียงการบัญญัติให้รัฐที่เกี่ยวข้องดังกล่าวหาทางตกลงกันหรือร่วมมือกันเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าว โดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศทั้งในส่วนอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคเท่านั้น อนึ่ง ปัญหาในส่วนที่เกี่ยวกับกรณีที่รัฐชายฝั่งเจ้าของเขตเศรษฐกิจจำเพาะและรัฐต่าง ๆ ที่ทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าว ได้หาทางตกลงกันโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค โดยได้มีการตกลงกันหรือร่วมมือกันจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศทั้งในส่วนอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคขึ้นมาแล้ว แต่เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ก็มีได้มีการบัญญัติรับรองถึงสิทธิของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรจัดการประมงส่วนอนุภูมิภาคและภูมิภาคหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลงที่รัฐได้กำหนดขึ้นมาด้วย ดังนั้น จึงก่อให้เกิดประเด็นปัญหาในส่วนที่เกี่ยวกับรัฐที่สามที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับการทำประมงดังกล่าวว่า ควรจะมีสิทธิอย่างไร

ดังนั้น บทบัญญัติแห่งความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการ

ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จึงได้มีการบัญญัติถึงสิทธิของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลงขึ้นมา ในข้อ 17¹⁸ โดยมีหลักการสำคัญดังนี้ คือ รัฐที่มีได้เป็นสมาชิกในองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลง และรัฐดังกล่าวไม่ยอมที่จะปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ทั้งสอง ตามที่องค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือตามข้อตกลงที่ได้กำหนดขึ้น รัฐดังกล่าวนี้จะต้องผูกพันในการที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ และตามความตกลงฉบับนี้ รวมทั้ง รัฐดังกล่าวนี้จะต้องไม่อนุญาตให้เรือประมงที่ชักธงของคนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ทั้งสองด้วย นอกจากนี้ยังได้มีการกำหนดให้รัฐสมาชิกร้องขอให้รัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลงปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำด้วย รวมไปถึงจะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของเรือประมงที่ชักธงของรัฐอื่นที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือเข้าร่วมในข้อตกลงนี้ด้วย นอกจากนี้ รัฐที่เป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงจะต้องนำมาตราการตามปรากฏในความตกลงฯ นี้ และบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ไปใช้บังคับเพื่อขัดขวางกิจกรรมต่าง ๆ ของเรือประมง ซึ่งอาจจะมีผลทำให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ตามที่องค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือตามข้อตกลงที่ได้กำหนดขึ้นมานั้นไม่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ในการพิจารณาถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวกับความร่วมมือในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ได้มีการกำหนดเงื่อนไขด้วยว่าเฉพาะรัฐที่เป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลง รวมถึงรัฐที่ยินยอมที่จะปฏิบัติตามมาตรการที่องค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือข้อตกลงได้กำหนดขึ้นเท่านั้น จึงจะมีสิทธิในการเข้าไปทำการประมงในทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวได้

¹⁸ Ibid., Article 17

จากการพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าว จะเห็นว่ากฎเกณฑ์ในการเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงเริ่มมีข้อจำกัดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลง ได้เข้าไปทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ดังจะเห็นได้จากอนุสัญญาเกี่ยวกับการอนุรักษ์ Southern bluefin tuna ใน ค.ศ. 1993 และอนุสัญญาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร pollock ในทะเล Bering โดยอนุสัญญาฯ ดังกล่าวเหล่านี้ได้กำหนดให้รัฐภาคีจะต้องร่วมมือกันตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในทางกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในประเทศ เพื่อที่จะขัดขวางหรือสกัดกั้นกิจกรรมในการทำประมงของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นภาคีตามอนุสัญญาฯ ดังกล่าว

ด้วยเหตุนี้จึงก่อให้เกิดประเด็นปัญหาที่ควรพิจารณาหลายประการกล่าว คือ บทบัญญัติที่กล่าวใน ความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล นี้จะถูกบัญญัติขึ้นมาเพื่อยืนยันถึงหลักเสรีภาพในทะเลหลวงหรือไม่ และจะถือว่าบทบัญญัติตามความตกลงฯ ดังกล่าวนี้ขัดกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 หรือไม่ กล่าวคือ จะถือว่าเป็นการละเมิดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ ข้อ 119 (3) หรือไม่ โดยข้อ 119(3) ได้กล่าวถึง ในกรณีรัฐที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงในทะเลหลวงต้องประกันว่ามาตรการในการอนุรักษ์และการปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวนี้จะต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อชาวประมงของรัฐใด ๆ ซึ่งจากประเด็นปัญหาดังกล่าวนี้จะได้ทำการศึกษาต่อไป

ก. ประเด็นปัญหาของรัฐสมาชิกใหม่หรือผู้เข้าร่วมในข้อตกลงใหม่

ถึงแม้ว่าหลักกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายทะเล จะกำหนดให้รัฐทั้งปวงมีสิทธิในการทำประมงในทะเลหลวง แต่ในบางครั้งจะสังเกตเห็นได้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับรัฐที่เข้ามาทำการประมงใหม่ ซึ่งมุ่งเน้นที่จะเข้ามาทำการประมงโดยแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างเต็มที่ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อควบคุมการทำประมงของรัฐที่เข้ามาทำการประมงใหม่เหล่านั้น โดยกำหนดไว้ในความตกลงฯ ข้อ 10 (ณ) ว่า “ ในการปฏิบัติตามพันธกรณีในการให้ความร่วมมือกัน โดยผ่านองค์การจัดการ

ประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลงจัดการประมงทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ให้รัฐสมาชิกเห็นด้วยกับการพิจารณาถึง ผลประโยชน์ทางการประมงของรัฐสมาชิกใหม่ในองค์การจัดการประมงหรือผู้เข้าร่วมใหม่ในข้อตกลงในการจัดการประมงนั้น”

นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติที่กำหนดถึง สิทธิในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกใหม่ (participatory rights) ขององค์การจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลงจัดการประมงทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค โดยกำหนดไว้ใน ข้อ 11¹⁹ โดยรัฐที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกใหม่ จะต้องคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

(ก) สถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่น โกล และระดับในการลงแรงประมงที่มีอยู่

(ข) การคำนึงถึงผลประโยชน์, รูปแบบทางการประมงและวิธีการทำประมงของรัฐสมาชิกหรือผู้เข้าร่วมใหม่และรัฐสมาชิกหรือผู้เข้าร่วมเดิม

(ค) การให้ความช่วยเหลือของรัฐสมาชิกหรือผู้เข้าร่วมใหม่และรัฐสมาชิกหรือผู้เข้าร่วมเดิมในการรวบรวมและบันทึกข้อมูลที่ถูกต้อง รวมทั้งดำเนินการวิจัยทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำ

(ง) ความต้องการของชาวประมงชายฝั่งซึ่งจำเป็นต้องพึ่งพาการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น เป็นสำคัญ

(จ) ความต้องการของชาวประมงชายฝั่งทางด้านเศรษฐกิจซึ่งขึ้นอยู่กับแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตเป็นอย่างยิ่ง

(ฉ) ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศกำลังพัฒนาทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคซึ่งทรัพยากรสัตว์น้ำอาศัยอยู่ในเขตอำนาจรัฐ

จากการศึกษาข้อ 11 พบว่ากฎเกณฑ์ในการเข้าเป็นสมาชิกในองค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงใหม่ได้เน้นถึงการพิจารณา “ปัจจัยที่สำคัญเกี่ยวกับด้านสิ่งแวดล้อมและทางเศรษฐกิจ” เพื่อให้สอดคล้องกับข้อบทในอนุสัญญาฯ ข้อ 61(3), 62(3), 119 โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจนี้จะเป็นตัวกำหนดให้รัฐคำนึงถึงสถานะทรัพยากรสัตว์น้ำและระดับการลงแรงประมงที่มีอยู่, ผลประโยชน์, รูปแบบทางการประมงและวิธีการทำประมงของรัฐสมาชิก

¹⁹ Ibid., Article 11

ใหม่และรัฐสมาชิกเดิม , การให้ความช่วยเหลือของรัฐสมาชิกใหม่และรัฐสมาชิกในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ในการรวบรวมและบันทึกข้อมูลที่ถูกต้องและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำ ตลอดจนผลประโยชน์เป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งทรัพยากรสัตว์น้ำอาศัยอยู่ในเขตอำนาจ

นอกจากนี้ในการพิจารณาถึงลักษณะและขอบเขตของสิทธิในการเข้าร่วมของรัฐสมาชิกใหม่ ตามข้อ 11 จะชี้ให้เห็นถึงความสมดุลในเรื่องสิทธิของรัฐทั้งปวงต่อการทำประมงในทะเลหลวง ซึ่งรัฐสมาชิกเหล่านี้สามารถกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคได้ ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ถ้ารัฐสมาชิกเดิมเห็นด้วยที่จะยุติการทำประมงในบริเวณพื้นที่ที่กำหนดเพื่อประโยชน์ในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ ผลที่ได้จากการยุติการทำประมงนี้จะก่อให้เกิดปัญหากับเรือประมงของรัฐที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกใหม่หรือเข้าร่วมในข้อตกลงใหม่ซึ่งมิได้มีส่วนร่วมในการกำหนดข้อยุติทางการประมงนั้น ทำให้เกิดปัญหาว่าผู้เข้าร่วมใหม่ต้องอยู่ภายใต้มาตรการในการอนุรักษ์นั้นหรือไม่ ซึ่งจะนำไปสู่ปัญหาในเรื่องการแบ่งปันทรัพยากรสัตว์น้ำ ทั้งนี้ แม้ว่ารัฐที่เข้าร่วมใหม่นี้จะได้ยอมรับเกี่ยวกับเรื่องปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้ทั้งหมดโดยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือข้อตกลงแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงหมายความว่า ถ้ารัฐสมาชิกใหม่มีส่วนในการเข้าร่วมแบ่งปันทรัพยากรสัตว์น้ำ สิทธิที่มีอยู่ในการแบ่งปันทรัพยากรสัตว์น้ำ ย่อมจะต้องลดน้อยลงและนำไปสู่การลดจำนวนโควตาลงมาซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาในการทำให้มาตรการในการอนุรักษ์เสื่อมเสียไป²⁰

ดังนั้น การที่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กำหนดให้รัฐทุกรัฐมีเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวง ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นรัฐที่ทำการประมงอยู่เดิมหรือรัฐที่เข้าร่วมในการทำประมงใหม่ โดยในข้อ 119 (3) ได้กำหนดว่า ให้รัฐที่เกี่ยวข้องประกันว่ามาตรการในการอนุรักษ์และการอนุรักษ์ตามมาตรการนั้นจะต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อชาวประมงของรัฐใด ๆ กล่าวคือ การกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์นั้นจะต้องไม่มีกฎเกณฑ์อันเป็นการเลือกปฏิบัติ ดังนั้น สิทธิในการทำประมงในทะเลหลวงจะต้องอยู่ภายใต้พันธกรณีในการให้ความร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ตามที่กำหนดใน

²⁰ E.L. Mile and W.T. Bruke, " Pressure on the United Nations Convention on the Law of the Sea of 1982 Arising from New Fisheries Conflicts : The Problem of Straddling Stocks ", Ocean Development and International Law , 20 (1989) : 355.

ข้อ 117 , 118 , 119 , 63 (2), 64 ดังนั้น ผู้เข้าร่วมในการทำประมงใหม่จึงมีสิทธิในการเข้าร่วมทำประมงได้โดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค แต่จะต้องผูกพันที่จะให้ความร่วมมือเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามที่องค์กรหรือข้อตกลงได้กำหนดไว้

3.3.2 ความร่วมมือระหว่างประเทศในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ

ในการศึกษาถึงเรื่องการดำเนินการในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำต่อเรือประมงที่ทำกิจกรรมการประมงในทะเลหลวง จะมีข้อสังเกตว่า อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ไม่เคยมีการบัญญัติในเรื่องดังกล่าวนี้ไว้อย่างชัดเจน จึงเป็นที่เข้าใจว่าในการดำเนินการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ จะเป็นเรื่องเขตอำนาจรัฐของรัฐเจ้าของธงนั้น รัฐเจ้าของธงจะมีอำนาจอธิปไตยเด็ดขาดเหนือเรือประมงซึ่งชักธงชาติของตนในทะเลหลวง เว้นแต่จะมีการกระทำอันมีเหตุอันควรสงสัยว่าเรือนั้นได้กระทำการโดยผิดกฎหมาย และเมื่อได้ศึกษาถึงหลักเกณฑ์โดยทั่วไปในอนุสัญญา ฯ ข้อ 92 จะกำหนดให้เรือที่ทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องอยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐเจ้าของธงเพียงรัฐเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ ในอนุสัญญา ฯ ข้อ 117 ยังได้มีการกำหนดหน้าที่ให้แก่อันที่รัฐทั้งปวงในการใช้และร่วมมือกับรัฐอื่นในการใช้มาตรการที่อาจจำเป็นสำหรับคนชาติของตนเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง แต่อย่างไรก็ตาม ความตกลง ฯ ฉบับนี้ได้มีการกำหนดถึงเรื่องการดำเนินการในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างชัดเจน ซึ่งจะแยกพิจารณาได้ 2 ประการ คือ

1. การติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการ โดยรัฐเจ้าของธง
2. การติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการ โดยรัฐที่มีธงเจ้าของธง

3.3.2.1 การติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการ โดยรัฐเจ้าของเรือ

ในส่วนที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐเจ้าของธงในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบ และการบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามความตกลง ฯ ได้ถูกกำหนดไว้ใน ข้อ 18²¹ โดยบัญญัติดังกล่าวจะมีข้อความเช่นเดียวกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในข้อ 117 โดยกล่าวว่ารัฐเจ้าของธงจะต้องประกันว่าเรือที่ชักธงของตนจะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค และต้องไม่กระทำการอื่นใดซึ่งอาจทำให้ประสิทธิภาพของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการเป็นอันไร้ผล ผลที่ตามมาของรัฐเจ้าของธงจะต้องอนุญาตให้เรือที่ชักธงของตนทำการประมงในทะเลหลวงได้เพียงเท่าที่รัฐสามารถแสดงความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ต่อเรือได้เท่านั้น ดังนั้น รัฐเจ้าของธงจึงจะต้องมีการกำหนดมาตรการขึ้นเพื่อใช้บังคับกับเรือที่ชักธงสัญชาติของตน ดังนี้

1. การใช้ใบอนุญาตในการทำประมง
2. การจัดทำกฎเกณฑ์การประมงในทะเลหลวง
3. การจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงในทะเลหลวงและบทบัญญัติในการเผยแพร่ข้อมูลตามคำร้องขอจากรัฐที่สนใจ
4. การจัดทำเครื่องหมายของเรือประมงและเครื่องมือทำประมงเพื่อให้อสอดคล้องกับมาตรฐานที่องค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติได้กำหนดไว้ เพื่อให้เรือได้มีการแสดงถึงเครื่องหมายและการจำแนกประเภทของเรือประมง
5. การกำหนดความต้องการเกี่ยวกับข้อมูลทางการประมง
6. การกำหนดกลไกในการตรวจสอบการลงแรงประมง
7. การยอมรับมาตรการในการติดตาม ควบคุมและตรวจสอบทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาคหรือในระดับโลก
8. กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการขนถ่ายทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง
9. กฎเกณฑ์เกี่ยวกับกิจกรรมในการทำประมง เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาคหรือในระดับโลก

²¹ Ibid., Article 18

นอกจากนี้ในความตกลงฯ ข้อ 19²² ยังได้กำหนดให้รัฐเจ้าของธงต้องปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาคหรือในระดับโลก และจะต้องทำให้เกิดความมั่นใจว่าเรือประมงซึ่งชักรงของตนอยู่ภายใต้พันธกรณีดังต่อไปนี้ คือ

1. จะต้องมีการบังคับใช้มาตรการ โดยไม่คำนึงว่า การกระทำละเมิดจะเกิดที่ใด
2. สอบสวนอย่างทันทีและเต็มที่เกี่ยวกับการละเมิดที่ถูกกล่าวหาและรายงานไปยังรัฐที่กล่าวหาว่ามีการละเมิดและต้องแจ้งให้องค์กรจัดการประมงไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาคหรือในระดับโลก ทราบถึงความคืบหน้าและผลการสอบสวนโดยทันที
3. กำหนดให้เรือที่ชักรงของตนให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อพนักงานสอบสวน
4. นำเสนอคดีต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกระบวนการพิจารณาโดยไม่ชักช้า
5. จะต้องประกันว่าเรือที่ได้กระทำละเมิดอย่างร้ายแรงต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการจะต้องถูกกำหนดมิให้ดำเนินการทำประมงในทะเลหลวง จนกว่าจะได้รับการลงโทษ

อย่างไรก็ดี รัฐเจ้าของธงจะต้องดำเนินการสอบสวนและดำเนินคดีโดยทันทีและมีการใช้บทลงโทษที่เข้มงวดเพื่อที่จะให้มีการปฏิบัติตามอย่างได้ผล เพื่อเป็นการยับยั้งการละเมิดที่อาจเกิดขึ้นในภายหน้าและต้องมีการริบของกลางอันเกิดจากการกระทำละเมิดด้วย มาตรการลงโทษดังกล่าวให้รวมถึงการปฏิเสธ การเพิกถอน การริบใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้คุมเรือหรือนายเรือ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ความตกลงฯ ฉบับนี้ได้กำหนดการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องความรับผิดชอบของรัฐในฐานะที่เป็นรัฐเจ้าของธงอย่างครอบคลุมเกี่ยวกับกิจกรรมในการทำประมงในทะเลหลวงและการควบคุมกิจกรรมการทำประมงมิให้มีการละเมิดเกิดขึ้น การตระหนักถึงหลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า จัดว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยความสามารถเกี่ยวกับระบบในการติดตามควบคุมและตรวจสอบที่เหมาะสม เพื่อประกันการปฏิบัติตามนโยบายและการตัดสินใจทางการประมง และในกรณีที่ทำเป็นจะต้องมีการบังคับใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อทำให้เกิดความแน่ใจว่ามีการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนั้น ประสิทธิภาพของการติดตาม ควบคุม การตรวจสอบและการบังคับใช้จะได้ผล จะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบของรัฐเจ้าของธงเป็นอันดับแรก

²² Ibid., Article 19

ซึ่งความตกลง ฯ ฉบับนี้ ต้องการให้รัฐเจ้าของธงพิจารณาถึงกฎหมายที่มีอยู่ และรัฐเจ้าของธงควรมีการยอมรับหลักเกณฑ์ตามที่ความตกลง ฯ นี้ ได้กำหนดเพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าเรือประมงที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการจะต้องถูกลงโทษ ฉะนั้น สิ่งที่สำคัญในการคำนึงถึงการอนุรักษ์ประการแรก คือ หน้าที่ในการจัดการ ซึ่งจะต้องมีการดูแลและสงวนรักษาทรัพยากรสัตว์น้ำ หลักเกณฑ์ในการจัดการประมงที่สำคัญจะต้องควบคุมกองเรือประมงโดยจำกัดระยะเวลาในการทำประมง(fishing time) การจัดสรรปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำ(fishing allocation)ความพยายามในการลงแรงประมง(total fishing effort)และปริมาณที่พึงจับได้ทั้งหมด(total allowable catch) เพื่อประกันว่าการจับทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นจะยังคงมีอยู่อย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารัฐเจ้าของธงจะมีสิทธิและหน้าที่ในการได้รับข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องการจัดการและการปฏิบัติการในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการอนุรักษ์ แต่รัฐเจ้าของธงก็ต้องถูกจำกัดประสิทธิภาพในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการอนุรักษ์ โดยประเด็นในเรื่องเกี่ยวกับการชักธงหลายสัญชาติ (reflagging) ซึ่งในการศึกษาถึงประเด็นการชักธงหลายสัญชาติ จะพบว่านอกจากรัฐเจ้าของธงไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามในเรื่องของเขตอำนาจรัฐเหนือเรือประมงซึ่งชักธงชาติของตนแล้ว การที่เรือประมงได้ชักธงหลายสัญชาติ ยังก่อให้เกิดปัญหาการหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์ตามที่ได้มีการกำหนดไว้ในความตกลง ฯ ระหว่างประเทศหรือตามกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐ และยังเป็น การขัดขวางหลักการของรัฐเจ้าของธงที่มีเขตอำนาจรัฐเหนือเรือประมง หมายความว่า เมื่อเรือได้จดทะเบียนอย่างถูกต้องกับรัฐซึ่งเป็นภาคีตามความตกลง ฯ ไม่ว่าจะในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค และหลังจากนั้นก็ไต่ไปจดทะเบียนกับรัฐอื่นอีก ประเด็นปัญหาการชักธงหลายสัญชาติจึงเกิดขึ้น ทำให้ชาวประมงสามารถหลีกเลี่ยงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำได้ ทั้งที่จริงแล้วชาวประมงเหล่านั้นจะต้องถูกบังคับโดยกฎหมายของรัฐเจ้าของธง แต่ด้วยเหตุผลในการจดทะเบียนเมื่อมีการชักธงเปลี่ยนจากรัฐหนึ่งเป็นอีกรัฐหนึ่ง จึงทำให้ชาวประมงไม่ต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์แต่อย่างใด หรืออีกนัยหนึ่งคือ ชาวประมงไม่ต้องแสดงเจตจำนงในการควบคุมเรือประมงเพื่อการอนุรักษ์นั้นด้วย ดังนั้น สภาว่าการณ์ที่ร้ายแรงเช่นนี้จึงส่งผลกระทบต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่กำหนดโดยองค์กรจัดการประมงส่วนภูมิภาคหรือภูมิภาค จึงทำให้องค์กรอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติตกลงยอมรับความตกลงในส่วนที่เกี่ยวกับการสนับสนุนให้เรือประมงที่ทำการประมงอยู่ในทะเลหลวงปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ(Agreement to Promote Compliance with International

Conservation and Management Measures by Fishing Vessels on the High Seas) โดยความตกลงฯ นี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะจัดขบวนการชักธงหลายสัญชาติของเรือประมง โดยกำหนดให้รัฐเจ้าของธงมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นและเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมของรัฐเจ้าของธงให้มีอำนาจเหนือเรือที่จดทะเบียน จึงได้มีการกำหนดหลักการในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในการให้ความช่วยเหลือแก่รัฐเจ้าของธงในการให้รัฐเจ้าของธงมีอำนาจอย่างเต็มที่

นอกจาก ประเด็นการชักธงหลายสัญชาติแล้ว รัฐเจ้าของธงยังถูกจำกัดประสิทธิภาพในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการอนุรักษ์ โดยหลักการตามที่ปรากฏในความตกลงฯ ข้อ 34 และในอนุสัญญาฯ ข้อ 300 เกี่ยวกับหลักการใช้สิทธิไปในทางที่ผิด (Abuse of rights) อีกด้วย โดยหลักการดังกล่าวกำหนดให้รัฐภาคีต้องปฏิบัติตามพันธกรณีที่มีอยู่ตามความตกลงฯ ด้วยความสุจริตและรับรองว่าจะไม่ก่อให้เกิดการใช้สิทธิ เขตอำนาจและเสรีภาพไปในทางที่ผิด หลัก Abuse of rights จึงเป็นหลักในการห้ามมิให้มีการกระทำการไปในทางที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสิทธิตามกฎหมาย และหลัก Abuse of rights ยังได้ถูกนำไปใช้เป็นหลักการสำคัญเกี่ยวกับกิจกรรมการประมงของรัฐชายฝั่งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งกิจกรรมการประมงดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบที่เป็นอันตรายต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลได้ รวมทั้งนำไปใช้กับกิจกรรมในการทำการประมงของรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงด้วย

หลัก Abuse of rights จะเกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่ว่ากระทำการของรัฐเป็นการกระทำอันเกิดจากสิทธิตามกฎหมายหรือไม่ จากการพิจารณา พบว่าอาจจะเป็นไปได้ที่หลัก Abuse of rights จะขัดกับหลักสิทธิอธิปไตยที่รัฐมีอยู่ เพราะโดยหลักการแล้วไม่มีรัฐใดที่จะถูกกล่าวหาว่าได้มีการใช้สิทธิกระทำการโดยปราศจากการได้รับความยินยอมอย่างชัดเจนจากประเด็นปัญหาดังกล่าวอาจทำให้รัฐเจ้าของธงไม่ประสบความสำเร็จในการใช้มาตรการในการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามท้องที่การจัดการประมงหรือข้อตกลงได้กำหนดขึ้นเพื่อต่อต้าน รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงได้

ในการพิจารณาถึงประเด็นนี้ จึงต้องแยกพิจารณาข้อแตกต่างออกเป็น 2 ประการ คือ

1. ความล้มเหลวของรัฐเจ้าของธงซึ่งเป็นภาคีตามความตกลงฯ ในการควบคุมกิจกรรมประมงของเรือซึ่งชักธงชาติของรัฐตนในทะเลหลวงตาม ข้อ 19 และ ข้อ 20 ในกรณีนี้ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศถือว่าพันธกรณีระหว่างรัฐจะต้องเกิดขึ้นก่อนและหากมีข้อตกลงระหว่างกัน

และข้อตกลงดังกล่าวนี้จำเป็นต้องได้รับการปฏิบัติ หากข้อตกลงนี้มิได้รับการปฏิบัติ รัฐที่ไม่ปฏิบัติตามจะได้รับการลงโทษตามหลัก *pacta sunt servanda* ดังนั้น ความตกลง ฯ นี้ จึงได้มีการกำหนดกลไกในการระงับข้อพิพาทเอาไว้ด้วย

2. ประเด็นรัฐเจ้าของธงที่มีได้เป็นภาคีตามความตกลง ฯ รัฐเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องผูกพันตามความตกลง ฯ นี้ และเรือประมงของรัฐเจ้าของธงซึ่งสัญชาติของตนในทะเลหลวงเหล่านี้สามารถกระทำการกิจกรรมใด ๆ ได้ แต่กิจกรรมเหล่านี้ จะต้องไม่ทำให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามท้องถื่นหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงได้กำหนดนั้นต้องเสื่อมเสียไป ความล้มเหลวของรัฐเหล่านี้ในการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จึงถูกกำหนดในความตกลง ฯ ดังนั้น จึงไม่ต้องไปพิจารณาถึงเรื่อง Abuse of rights เพราะรัฐเจ้าของธงที่เกี่ยวข้องนั้น ไม่ได้เป็นรัฐภาคีตามความตกลง ฯ แม้กระนั้น หลัก Abuse of rights อาจจะเรียกร้องให้รัฐที่มีได้เป็นภาคีตามความตกลง ฯ มีหน้าที่ในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวงได้ ตามที่กำหนดในบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 117 ซึ่งกำหนดว่า “ รัฐทั้งปวง มีหน้าที่ในการใช้หรือร่วมมือกับรัฐอื่นในการใช้มาตรการที่อาจจำเป็นสำหรับคนชาติของตน เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ” ดังนั้น ไม่ว่ารัฐนั้นจะเป็นภาคีหรือไม่เป็นภาคีตามความตกลง ฯ ก็ตาม บทบัญญัติในข้อ 117 ได้กำหนดไว้เป็นหลักการทั่วไปอยู่แล้วว่ารัฐทั้งปวงมีหน้าที่ในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง

จึงมีข้อสังเกตว่าการคำนึงถึงหรือไม่คำนึงถึงการไม่ประสพผลสำเร็จของรัฐที่มีได้เป็นภาคีตามความตกลง ฯ ในการทำกิจกรรมใดเหนือการประมงในทะเลหลวงภายใต้เรือซึ่งสัญชาติของตนหรือไม่ก็ตาม จะถูกมองว่าเป็นการใช้สิทธิไปในทางที่ผิดหรือไม่ ในประเด็นนี้ยังไม่มีการชี้ชัดว่าผิดหรือไม่ เพียงแต่ว่าในการพิจารณาตามความเป็นจริงแล้วยังคงมีความเห็นพ้องกันว่ามาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่กำหนดโดยองค์กรหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง จะต้องไม่ถูกทำให้เสื่อมเสียหรือไร้ประสิทธิภาพไป

3.3.2.2 การติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการโดยรัฐที่มีเจ้าของของเรือ

หลักการที่เกี่ยวกับการติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลตามความตกลง ฯ นี้ จัดได้ว่าเป็นหลักการในการให้ความร่วมมือระหว่างรัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการทำประมง โดยเฉพาะรัฐเจ้าของธง โดยหลักการในการให้ความร่วมมือระหว่างรัฐดังกล่าวนี้จะกำหนดไว้ในความตกลง ฯ ข้อ 20 และข้อ 21 ซึ่งบทบัญญัติทั้งสองข้อนี้จะเป็นการพิจารณาถึงการให้ความร่วมมือในการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าวทั้งในระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค บทบัญญัติในข้อ 20²³ ได้กำหนดถึงหลักการโดยทั่วไปในการให้ความร่วมมือของรัฐเจ้าของธงและรัฐอื่น ๆ เพื่อประกันว่ามีการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามท้องที่การหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงได้กำหนดขึ้น หลักการทั่วไปในการให้ความร่วมมือที่ได้กำหนดขึ้น เช่น การให้ความช่วยเหลือในเรื่องการสอบสวนการถูกกล่าวหาว่ามีการกระทำละเมิด , การรายงานว่าเรือที่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงนั้นไม่ปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการหรือทำให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการเสื่อมเสียไป , การที่รัฐเจ้าของธงอนุญาตให้เข้าหน้าท่าของรัฐชายฝั่งขึ้นเรือซึ่งได้ชักธงชาติของตนได้ ในกรณีที่มีการทำประมงโดยไม่ได้รับอนุญาตภายในเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง , การร่วมมือกันของรัฐที่เป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมง เพื่อผลักดันให้รัฐเจ้าของธงปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำและจะต้องไม่ทำให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามท้องที่การหรือข้อตกลงได้กำหนดขึ้นนั้น ต้องเสื่อมเสียไปหรือไม่บังเกิดผลหรือไร้ประสิทธิภาพ

ส่วนใน ข้อ 21²⁴ ได้กำหนดให้รัฐภาคีตามความตกลง ฯ ซึ่งเป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการจัดการประมงมีสิทธิในการขึ้นและตรวจค้นเรือประมงซึ่งชักธงของรัฐภาคีอื่น เพื่อประกันว่ารัฐนั้นได้มีการปฏิบัติตามมาตรการ ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามท้องที่การหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมงในระดับอนุ

²³ Ibid., Article 20

²⁴ Ibid., Article 21

ภูมิภาคหรือภูมิภาคได้กำหนดขึ้น แม้ว่า ภูมิภาคที่ถูกตรวจค้นนั้นจะเป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้หมายความว่า ไม่ว่าภูมิภาคนั้นจะเป็นสมาชิกขององค์กรหรือเป็นผู้เข้าร่วมในข้อตกลงหรือไม่ก็ตาม จะต้องยอมรับกฎเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการบางอย่างบางประการ ถ้าเรือประมงนั้นได้ทำการประมงอยู่ในบริเวณทะเลหลวงที่มืองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคดูแลอยู่ นอกจากนี้ ในกรณีที่องค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงยังมีได้กำหนดขึ้นตอนในการขึ้นไปบนเรือและทำการตรวจค้น ภายในกำหนดระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่มีการยอมรับความตกลงฯ นี้แล้ว กฎหมายกำหนดให้องค์กรหรือรัฐผู้เข้าร่วมในข้อตกลงจะต้องใช้มาตรการตามที่ได้กำหนดขึ้นในความตกลงฯ ฉบับนี้ จนกว่าจะได้มีการกำหนดขึ้นตอนในการขึ้นและตรวจค้นเรือขึ้นมาใหม่ เว้นแต่ว่าองค์กรหรือข้อตกลงจะได้มีการกำหนดกลไกทางเลือกอื่นเพื่อใช้ในระหว่างรัฐสมาชิก

อนึ่ง ในข้อ 21 ยังมีการกำหนดว่าหลังจากการขึ้นและตรวจค้นเรือแล้ว ถ้าปรากฏว่ามีหลักฐานซึ่งเป็นที่เชื่อได้ว่าเรือละเมิดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ รัฐที่ทำการขึ้นและตรวจค้นมีหน้าที่ที่จะต้องเก็บรักษาหลักฐานนั้นและแจ้งให้รัฐเจ้าของธงทราบ กรณีถ้ามีหลักฐานเพียงพอ รัฐเจ้าของธงจะต้องดำเนินการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายของรัฐตนหรืออนุญาตให้รัฐที่ทำการขึ้นและตรวจค้นนั้นดำเนินการตามกฎหมายของรัฐเจ้าของธงแทนเป็นการเฉพาะก็ได้ ส่วนในกรณีที่พบหลักฐานแน่ชัดภายหลังขึ้นและตรวจค้นเรือลำใดที่ทำให้เชื่อได้ว่าเรือลำนั้นได้กระทำการละเมิดอย่างร้ายแรง ถ้ารัฐผู้ทำการขึ้นและตรวจค้นเรือได้แจ้งให้รัฐเจ้าของธงทราบแล้ว แต่รัฐเจ้าของธงไม่แจ้งตอบกลับมาหรือไม่กระทำการใดตามที่กำหนดไว้ในความตกลงฯ นี้ ผู้ที่ทำหน้าที่ในการขึ้นและตรวจค้นเรืออาจจะยังคงอยู่บนเรือเพื่อการสอบสวนต่อไปและยึดพยานหลักฐานไว้เป็นประกันได้ และเพื่อความเหมาะสมจะต้องแจ้งให้ผู้ควบคุมเรือหรือนายเรือ (master) นำเรือเข้าจอดยังท่าเรือที่ใกล้ที่สุดและรัฐที่ทำการตรวจค้นจะต้องแจ้งชื่อท่าเรือให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยทันที นอกจากสิทธิพิเศษดังกล่าวนี้ ภูมิภาคีนอกจากรัฐเจ้าของธงยังคงมีสิทธิใช้มาตรการในการลงโทษตามความเหมาะสมต่อการกระทำละเมิดอย่างร้ายแรง เพื่อต่อต้านเรือประมงที่ดำเนินกิจกรรมอันเป็นขัดต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการขององค์กรหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมง

มีข้อสังเกตว่าบทบัญญัติใน ข้อ 21 นั้น กำหนดเฉพาะ “เรือประมง” เท่านั้นที่อาจจะถูกขึ้นและตรวจค้นได้โดยรัฐที่ทำการขึ้นและตรวจค้น ภายใต้กลไกความร่วมมือระหว่างอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค แต่จะไม่รวมถึงเรือชนิดอื่นเช่น factory ships และเรือชนิดอื่นที่มีการเดินทางเป็น

ระยะทางไกล ๆ ²⁵ ด้วยเหตุนี้ Andre Tahindro ได้เสนอว่าความตกลง ฯ ฉบับนี้ ควรมีการกำหนดถึงค่านิยมของเรือที่ทำการประมงด้วยว่า เรือที่ทำการประมงนั้นไม่ควรที่จะจำกัดความเฉพาะเรือซึ่งมีธุรกิจในด้านการจัดทรัพยากรสัตว์น้ำแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ควรที่กำหนดค่านิยมนั้นให้ครอบคลุมถึงเรือที่มีการดำเนินธุรกิจในการแปรรูปทรัพยากรสัตว์น้ำและเรือที่มีการขนถ่ายทรัพยากรสัตว์น้ำด้วย เพื่อที่ว่าจะได้เป็นการช่วยลดปัญหาข้อพิพาทอันเกิดจากการหลีกเลี่ยงของรัฐเจ้าของธงที่ไม่ยอมให้ขึ้นและตรวจค้นเรือ และเป็นการเพิ่มความชัดเจนให้แก่ผู้ที่อำนาจในการขึ้นและตรวจค้นเรือ อีกด้วย ²⁶

อย่างไรก็ตามในบทบัญญัติของความตกลง ฯ ข้อ 22 ²⁷ ได้กำหนดขั้นตอนในการขึ้นและตรวจค้นเรือ ดังนี้

1. รัฐที่ทำการตรวจค้นเรือจะต้องให้หลักประกันว่าเจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการตรวจค้นจักต้อง

(ก) แสดงตราสารแต่งตั้งต่อผู้ควบคุมเรือ(master of vessel) และนำเสนอสำเนาเนื้อหาของมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการหรือกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่มีผลบังคับใช้ในบริเวณทะเลหลวง ซึ่งจะต้องมีการดำเนินการตามมาตรการเหล่านี้

(ข) แจ้งให้รัฐเจ้าของธงทราบเมื่อได้ขึ้นและตรวจสอเรือ

(ค) จะต้องไม่แทรกแซง หากผู้ควบคุมเรือได้ดำเนินการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงในระหว่างที่ทำการขึ้นและตรวจสอเรือ

(ง) ส่งมอบสำเนารายงานเกี่ยวกับการขึ้นเรือและการตรวจสอให้แก่ผู้ควบคุมเรือ รวมทั้งบันทึกคำคัดค้านหรือคำให้การในขณะนั้นซึ่งผู้ควบคุมเรือประสงค์จะให้รวมไว้ในรายงานนั้นด้วย

(จ) ลงจากเรือทันทีภายหลังจากตรวจสอบแล้ว โดยไม่ปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับการละเมิดอย่างร้ายแรง และ

²⁵ Andre Tahindro , Conservation and Management of Transboundary Fish Stocks : Comments in Light of the Adoption of the 1995 Agreement for the Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks , The Journal of Marine Affairs - Ocean Development & International Law ,28 (1997) : 37 .

²⁶ Ibid ., pp. 37-38.

²⁷ Ibid., Article 22

(ฉ) หลีกเลี่ยงการใช้กำลัง เว้นแต่กรณีจำเป็นเพื่อประกันถึงความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบ และในกรณีเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบถูกขัดขวางในการปฏิบัติหน้าที่โดยระดับความรุนแรงในการใช้กำลัง จะต้องไม่เกินกว่าเหตุผลอันควรในสภาวะการณ์เช่นว่านั้น

2. เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบของรัฐที่ทำการตรวจสอบจะต้องได้รับอนุญาตให้ทำการตรวจสอบเรือ, ใบอนุญาตการใช้เรือ , เครื่องมือในการทำประมง , อุปกรณ์ต่างๆ , ปูมเรือ , สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ , สัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำรวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องและจำเป็นในการตรวจสอบว่าได้มีการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ

3. รัฐเจ้าของธงจะต้องประกันว่าผู้ควบคุมเรือจักต้อง

(ก) ยอมรับและอำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบให้ขึ้นเรือได้อย่างปลอดภัยและทันที

(ข) ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือตามขั้นตอนในการตรวจสอบเรือ

(ค) ไม่กระทำการอันเป็นการขัดขวาง ข่มขู่ หรือแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ทำการตรวจสอบเรือ

(ง) อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบได้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงและรัฐที่ทำการตรวจสอบในระหว่างที่ขึ้นเรือและตรวจสอบเรือ

(จ) จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกตามควรรวมทั้งอาหารและที่พักอาศัยตามความเหมาะสมให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบ และ

(ฉ) อำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบได้ขึ้นฝั่งโดยปลอดภัย

4. กรณีที่ผู้ควบคุมเรือปฏิเสธที่จะยอมรับให้มีการขึ้นไปบนเรือและตรวจสอบ รัฐเจ้าของธงจะต้องสั่งให้ผู้ควบคุมเรื่อนั้นยอมให้มีการขึ้นไปบนเรือและให้มีการตรวจสอบโดยทันที เว้นแต่ในสถานการณ์ที่ต้องถือตามกฎข้อบังคับระหว่างประเทศอันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ขั้นตอนการดำเนินการและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในทะเล อาจทำให้การขึ้นไปบนเรือและตรวจสอบเรือล่าช้าออกไป และหากผู้ควบคุมเรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเช่นว่านั้น รัฐเจ้าของธงจักต้องสั่งเพิกถอนสิทธิในการทำประมงของเรื่อนั้นและสั่งการให้เรื่อนั้นกลับเข้าท่าโดยทันที โดยรัฐเจ้าของธงจะต้องชี้แจงให้รัฐที่ทำการตรวจสอบทราบถึงผลการดำเนินการของคนในกรณีที่เกิดสภาวะการณ์ เช่นนั้น

ในข้อ 22 ได้มีการวางข้อกำหนดเกี่ยวกับขั้นตอนพื้นฐานในการขึ้นและตรวจสอบเรืออย่างชัดเจน แต่เมื่อได้ศึกษาแล้วจะพบว่าบทบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดถึงความชัดเจนของผู้ที่ทำการขึ้นและตรวจสอบเรือว่าควรจะมีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินการขึ้นและตรวจสอบเรือ

โดยอาศัยมาตรฐานขั้นต่ำที่กำหนด และเป็นตัวกำหนด และในบางครั้งพบว่า การขึ้นและตรวจสอบเรือ ในบางรัฐกระทำได้ยาก แต่ความตกลง ฯ นี้ได้มีบทบัญญัติที่สามารถแก้ไขปัญหานั้นเพื่อป้องกันการ ใช้สิทธิไปในทางที่ผิดด้วย โดยมีกำหนดถึงแบบแผนในการดำเนินการเกี่ยวกับอำนาจ ของรัฐที่ทำการขึ้นและตรวจสอบเรือ และจากการศึกษาดัง ข้อ 21 (12) และ (18) ได้กำหนดถึง ความรับผิดชอบของรัฐที่ตรวจสอบเรือ ในกรณีที่เรืออยู่ในความควบคุมของรัฐที่ทำการตรวจสอบ เมื่อรัฐเจ้าของธงร้องขอ รัฐที่ทำการตรวจสอบจะต้องปล่อยเรือคืนแก่รัฐเจ้าของธงและ รายงานผลของการสอบสวนด้วย และในกรณีที่เกิดความเสียหายหรือสูญหายอันเกิดขึ้นจากการ กระทำของรัฐที่ทำการตรวจสอบ หากการกระทำดังกล่าวเป็นไปโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือ เกินกว่าความจำเป็น รัฐที่ทำการตรวจสอบจะต้องรับผิดชอบค่าเสียหายด้วย

3.4 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีต่างๆ ในการปฏิบัติการให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามความ ตกลง ฯ

เมื่อได้ศึกษาถึงหลักการ หลักกฎหมาย และระบบที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากร สัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลแล้วจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐต่างๆ ในการ ปฏิบัติการให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามความตกลง ฯ โดยจะพิจารณาถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐ ชายฝั่ง สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงตลอดจนสิทธิและหน้าที่ของรัฐ เจ้าของธง และสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่า ซึ่งจะทำการศึกษโดยแยกเป็นส่วน ๆ และเพื่อ ให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ผู้เขียนจึงใคร่ขอแสดงตารางสรุปท้ายบทเกี่ยวกับสิทธิ หน้าที่ และบุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่ตามความตกลง ฯ

3.4.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะที่เป็นรัฐชายฝั่ง

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามความ ตกลง ฯ กำหนดให้รัฐชายฝั่งจะต้องดำเนินการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากร สัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลอย่างยั่งยืน โดยรัฐชายฝั่งจำเป็นต้องกำหนดว่าในการแสวงหา ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าวจะต้องกระทำไปโดยคำนึงถึงหลักการ

อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำควบคู่ไปกับการให้ความร่วมมือกับรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง ที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามที่กำหนดไว้ในความตกลง ฯ โดยที่รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องให้ความร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำโดยผ่านองค์กรจัดการประมงไม่ว่าจะเป็นในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคก็ตาม และจะต้องผูกพันตนเองในการทำประมงด้วยความรับผิดชอบ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์จะยังคงอยู่อย่างยั่งยืน และเพื่อเป็นการส่งเสริมวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างสูงสุดในการทำประมง รัฐชายฝั่งจะต้องทำให้เกิดความมั่นใจว่ามาตรการต่าง ๆ ที่ได้กำหนดขึ้นจะต้องวางอยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่และรัฐชายฝั่งจะต้องพยายามหลีกเลี่ยงผลกระทบอันอาจเกิดขึ้นจากการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำต่อความสมบูรณ์ของระบบนิเวศวิทยาและระบบสิ่งแวดล้อมทางทะเล นอกจากนี้ รัฐชายฝั่งยังคงมีหน้าที่ในการยอมรับที่จะนำหลักการเกี่ยวกับการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าและหลักการว่าด้วยความสอดคล้องมาใช้บังคับภายในเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐตน รวมทั้งรัฐชายฝั่งจะต้องยอมรับที่จะให้ความช่วยเหลือแก่รัฐต่าง ๆ ที่กำลังพัฒนาโดยเฉพาะในด้านการเงิน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อที่รัฐต่างๆ เหล่านี้ จะได้มีโอกาสในการเข้าร่วมเป็นรัฐภาคีสมาชิกตามความตกลง ฯ

ดังนั้น สิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งในการปฏิบัติการให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามความตกลง ฯ มีดังนี้

1. รัฐชายฝั่งจะต้องยอมรับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่ได้มีการกำหนดขึ้นเพื่อใช้กับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์นั้นจะยังคงมีความอุดมสมบูรณ์อย่างยั่งยืน เพื่อที่จะได้นำทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด

2. รัฐชายฝั่งจะต้องทำให้เกิดความมั่นใจว่ามาตรการ ในการอนุรักษ์และจัดการจะวางอยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ และถูกกำหนดไว้ให้อยู่ในระดับที่จะคงไว้หรือเพื่อการฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตได้อย่างยั่งยืนสูงสุด (Maximum Sustainable Yeild) โดยจะต้องคำนึงถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการเป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนาและการพิจารณาถึงรูปแบบทางการประมง ทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องและปฏิบัติตามคำแนะนำเกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

3.4.2. สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะที่เป็นรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง

จากการศึกษาถึงบทบัญญัติในความตกลงฯ ได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ให้แก่อรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงว่า จะต้องมิหน้าที่ในการแจ้งให้รัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำประมงได้ทราบถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามที่รัฐของตนได้ใช้ เพื่อเป็นการควบคุมการทำประมงและกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งได้กระทำโดยเรือสัญชาติของตนอย่างสม่ำเสมอโดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสม นอกจากนี้รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องมิหน้าที่ในการให้ความร่วมมือกับรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง ในการกำหนดมาตรการเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความสอดคล้องกัน ซึ่งจะกระทำได้โดยการเจรจาผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมหรือตกลงกันตามข้อตกลง ฯ ที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อดำเนินการในการกำหนด มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล แต่ในกรณีที่มีภูมิภาคใดไม่มีองค์กรจัดการประมงไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ความตกลงฯ ฉบับนี้กำหนดให้รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงและรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องในการทำประมง กำหนดหรือจัดตั้งองค์กรดังกล่าวขึ้นมาและจะต้องเข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือจะต้องยอมรับที่จะปฏิบัติตามมาตรการที่ได้มีการตกลงกัน จึงจะมีสิทธิในการเข้าไปทำการประมงในบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตการควบคุมหรือจัดการขององค์กรจัดการประมงได้

3.4.3. สิทธิและหน้าที่ของรัฐบาลในฐานะที่เป็นรัฐเจ้าของธง

ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของธง ตามความตกลง ฯ ได้กำหนดให้รัฐเจ้าของธง มีหน้าที่ในการเจรจาร่วมกับรัฐชายฝั่งเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้มีการบังคับใช้มาตรการเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าวอย่างยั่งยืน รวมทั้งความตกลง ฯ ฉบับนี้ได้บัญญัติถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงโดยเฉพาะเนื่องจากบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองชนิดพันธุ์ดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วรัฐเจ้าของธงเรื่องจะมีบทบาทในหลักเกี่ยวกับมาตรการในการจับทรัพยากรสัตว์น้ำด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การชักธงเรือหลายสัญชาติ เป็นต้น ดังนั้นความตกลง ฯ ฉบับนี้จึงได้ถูกบัญญัติขึ้นมาเพื่อให้รัฐที่ชักธงของตนปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างเคร่งครัด และถ้าหากพบว่าเรือประมงถ้าได้มีการละเมิดฝ่าฝืนและไม่ปฏิบัติตาม

มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่กำหนดขึ้น รัฐเจ้าของธงจะต้องดำเนินการสอบสวนเกี่ยวกับความผิดตามที่ได้อุทธรณ์หาทันทีและต้องรายงานแจ้งให้องค์กรจัดการประมงทราบทันทีด้วยเช่นกัน เพื่อให้องค์กรจัดการประมงที่ได้อุทธรณ์ตั้งขึ้นนั้นเข้ามาทำหน้าที่ในการควบคุมและยับยั้งการฝ่าฝืนมาตรการดังกล่าว โดยทั้งนี้ รัฐเจ้าของธงจะต้องออกกฎหมายภายในที่มีบทบังคับในทางอาญาเพื่อลงโทษผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนด้วย เช่น การกำหนดให้ระงับการใช้ใบอนุญาตทำการประมงเป็นการชั่วคราว หรือริบเอาผลประโยชน์ต่างๆ ที่ผู้ฝ่าฝืนได้รับมาเนื่องจากได้กระทำการฝ่าฝืนดังกล่าว และจะต้องสอบสวนความผิดฐานฝ่าฝืนมาตรการในการอนุรักษ์โดยดำเนินการผ่านองค์กรจัดการประมงหรือข้อตกลงไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค และจะต้องแจ้งความคืบหน้าและผลการสอบสวนให้รัฐที่มีส่วนได้เสียและรัฐที่ได้รับผลกระทบจากการฝ่าฝืนทุกรัฐได้ทราบ ส่วนในกรณีของรัฐเจ้าของธงซึ่งได้ออกไปทำการประมงในทะเลหลวงและได้รับการร้องเรียนจากรัฐชายฝั่งว่า เรือที่ชักธงสัญชาติของรัฐตนได้รุกล้ำเข้าไปทำการประมงในเขตน่านน้ำของรัฐชายฝั่งซึ่งเป็นเขตน่านน้ำอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธงจะต้องดำเนินการสอบสวนทันที และอาจมอบอำนาจให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนี้ดำเนินการขึ้นและตรวจค้นเรือได้ รวมไปถึงการร่วมมือกับรัฐชายฝั่งในการกำหนดมาตรการในการขึ้นและตรวจค้นเรือที่เหมาะสมด้วย

3.4.4. สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะที่เป็นรัฐเจ้าของท่า

จากการพิจารณาบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จะสังเกตเห็นได้ว่า ไม่ได้มีการกล่าวถึงบทบัญญัติในเรื่องสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่าโดยเฉพาะ แต่อย่างใด แต่ความตกลง ฯ ฉบับนี้ ได้มีการกำหนดในเรื่องสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่า โดยได้กำหนดไว้ใน ข้อ 23²⁸ โดยเฉพาะขึ้นมา ซึ่งกำหนดมาตรการให้รัฐเจ้าของท่ามีสิทธิและหน้าที่ในการดำเนินการตามกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือในระดับโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อเรือของรัฐใดรัฐหนึ่ง นอกจากนี้ ความตกลง ฯ ยังได้กำหนดให้รัฐเจ้าของท่าต้องดำเนินการในการกำหนดกฎระเบียบในการตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับใบอนุญาตในการทำประมง ใบอนุญาตในการใช้เครื่องมือประมงของเรือที่จอดเข้าเทียบท่าเรือของคน รวมทั้ง มีสิทธิตรวจสอบถึงปริมาณทรัพยากร

²⁸ Ibid., Article 23

สัตว์น้ำที่ถูกจับและพบบนเรือได้ เมื่อเรือเหล่านั้นสมัครใจในการเข้าจอดเทียบท่าหรือเข้าจอดที่ท่าเทียบเรือนอกชายฝั่งของตน รวมไปถึง กรณีที่รัฐเจ้าของท่าแน่ใจว่ามีการจับทรัพยากรสัตว์น้ำในลักษณะที่เป็นการละเมิดต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง รัฐเจ้าของท่า อาจมีการกำหนดกฎหมายข้อบังคับให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้อง เพื่อห้ามมิให้มีการนำทรัพยากรสัตว์น้ำขึ้นท่าหรือทำการขนถ่ายสินค้าในระหว่างทาง

3.5 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นรัฐภาคีตามความตกลง ๔

ในความตกลง ข้อ 33(2) ได้กำหนดเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของรัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นภาคีตามความตกลง ๔ ดังนี้

“ รัฐภาคีจะต้องใช้มาตรการต่าง ๆ ที่เป็นไปตามบทบัญญัติของความตกลง ๔ และหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อยับยั้งกิจกรรมใด ๆ ที่เรือซึ่งชักธงของรัฐที่มีได้เป็นภาคีกระทำการอันก่อให้เกิดผลเสียหายต่อการอนุรักษ์การตามความตกลง ๔ นี้ ”

จากการศึกษาข้อ 33²⁹ ของความตกลง ๔ นี้จะพบว่าความตกลงฉบับนี้มีลักษณะพิเศษที่มีบทบัญญัติในการกล่าวถึงผลกระทบต่อรัฐที่มีได้เป็นภาคีตามความตกลง ๔ ในข้อ 33(2) ค้ำว โดยระบุอย่างชัดเจนว่ารัฐภาคีจะต้องใช้มาตรการต่างๆ ที่เป็นไปตามบทบัญญัติของความตกลง ๔ และหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อยับยั้งกิจกรรมใด ๆ ที่เรือซึ่งชักธงของรัฐที่มีได้เป็นภาคีกระทำการอันก่อให้เกิดผลเสียหายต่อการอนุรักษ์การตามความตกลง ๔ นี้ หมายความว่า รัฐที่เป็นภาคีตามความตกลง ๔ สามารถนำเอามาตรการตามความตกลง ๔ มาใช้บังคับ เพื่อยับยั้งกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ซึ่งเรือของรัฐที่มีได้เป็นภาคีได้กระทำการอันก่อให้เกิดผลเสียหายได้ มีข้อสังเกตว่าสาเหตุในการบัญญัติถึงกรณีเช่นนี้ เพราะเหตุว่ารัฐที่มีได้เป็นภาคีจะอาศัยข้อโต้แย้งโดยอ้างว่าหลักเกณฑ์ในความตกลง ๔ ไม่มีผลผูกพันตนในฐานะที่เป็นจริตประเพณีระหว่างประเทศได้ เนื่องจากยังไม่มีกรนำมาเอาหลักเกณฑ์มาใช้ในลักษณะเป็น State Practice ซึ่งจะทำให้มาตรการดังกล่าวขาดองค์ประกอบภายนอกในการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติตาม และยังขาดองค์ประกอบภายในซึ่งเป็นการพิจารณาถึงเรื่องการยอมรับว่ามาตรการนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

²⁹ Ibid., Article 33

ควรแก่การปฏิบัติตามและถึงแม้ว่าภายหลังหลักเกณฑ์ที่กำหนดในความตกลงฯ จะครบองค์ประกอบทั้งภายนอกและภายในของการเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศแล้วก็ตาม หากรัฐเจ้าของธงที่ทำการประมงมิได้เป็นภาคีตามความตกลงฯ และได้คัดค้านจารีตประเพณีระหว่างประเทศนี้มาตั้งแต่ต้นแล้วก็จะทำให้จารีตประเพณีเช่นว่านั้นไม่อาจผูกพันรัฐเจ้าของธงนั้นได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดประเด็นปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐภาคีตามความตกลงฯ และรัฐที่ใช้ภาคีตามความตกลงฯ เพราะเหตุว่ารัฐภาคีจะใช้มาตรการใดในการยับยั้งเรือประมงของรัฐที่มีได้เป็นภาคีตามความตกลงฯ ซึ่งรัฐนั้นได้กระทำไปในทางที่ทำให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการเสื่อมเสียไปและยังก่อให้เกิดข้อขัดแย้งในกรณีที่รัฐเจ้าของธงไม่ต้องการเข้าเป็นภาคีตามความตกลงฯ แต่ต้องการที่จะทำการประมงในทะเลหลวงโดยที่ความตกลงฯ มีผลบังคับใช้แล้วด้วยเช่นกัน ดังนั้น ข้อ 33 แห่งความตกลงฯ จึงถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อชี้ให้เห็นว่า แม้ว่ารัฐที่มีได้เข้าร่วมเป็นภาคีก็ยังคงมีสิทธิและหน้าที่ในการยอมรับมาตรการทางกฎหมายและข้อบังคับที่สอดคล้องกับความตกลงฯ โดยจะต้องไม่กระทำการอันก่อให้เกิดความเสียหายต่อการอนุรักษ์การตามความตกลงฉบับนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงประเด็นปัญหาอันก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ของรัฐต่าง ๆ ตามความตกลงฯ

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
<p>I. การกำหนดหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดจืดน้ำจืดและเศรษฐกิจจืดน้ำจืดและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สิทธิในการทำประมงและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำโดยคำนึงถึงหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดจืดน้ำจืดจืดและเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจืดน้ำจืดและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล - สิทธิอธิปไตยในการสำรวจ, แสวงหาประโยชน์, อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจืดจืดน้ำจืดจืดและเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจืดน้ำจืดและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ภายในเขตอำนาจรัฐของรัฐชายฝั่ง 	<ul style="list-style-type: none"> - ยอมรับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการโดยคำนึงถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าทรัพยากรสัตว์น้ำจะคงมีอยู่อย่างสมบูรณ์และยั่งยืนในระยะยาวและบรรลุวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างสูงสุด - พิณฟูทรัพยากรให้อยู่ในระดับที่สามารถให้ผลผลิตอย่างยั่งยืนสูงสุด (MSY) โดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องรวมทั้งความต้องการเป็นพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา ตลอดจนรูปแบบทางการประมง, การพึ่งพาอาศัยกันของทรัพยากรสัตว์น้ำและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศทั้งในระดับอนุภูมิภาค, ระดับภูมิภาค และระดับโลก - ประเมินผลกระทบเกี่ยวกับกิจกรรมในการทำประมง และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมของทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เป้าหมายที่อาศัยอยู่ในระบบนิเวศวิทยาคือเดียวกันหรือชนิดพันธุ์ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันหรือเกี่ยวโยงกันกับทรัพยากรสัตว์น้ำกลุ่มเป้าหมาย - ลดมลพิษ, ของเสีย, ของทิ้ง รวมทั้งลดการจับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีใช้เป้าหมายโดยการใช้เครื่องมือ 	<p>รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำ การประมงในทะเลหลวง</p>

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
		<p>ประมงที่ทำให้สูญพันธุ์หรือเกิดการ โชนทิ้ง การพัฒนาและใช้เครื่องมือและเทคนิคทางการประมงที่มีการเลือกสรรได้ จะเป็นการรักษาสิ่งแวดล้อมและได้รับผลตอบแทนคุ้มค่า</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางทะเล - ป้องกันหรือจัดการประมงเกินขนาดหรือการมีศักยภาพทางการประมงที่มากเกินไป เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าการลงแรงประมงจะไม่มากเกินไปกว่าระดับความสอดคล้องกันในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน - พิจารณาถึงผลประโยชน์ของการประมงพื้นบ้านและการประมงเพื่อการยังชีพ - รวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ถูกต้องและสมบูรณ์ในเวลาอันควรเกี่ยวกับกิจกรรมการประมง, ตำแหน่งของเรือ, การจับทรัพยากรสัตว์น้ำเป้าหมายและมีไขเป้าหมายและความพยายามในการลงแรงประมงรวมทั้งข้อมูลจากโครงการวิจัยทั้งภายในและระหว่างประเทศ - สนับสนุนและดำเนินการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ - ปฏิบัติและบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ โดยอาศัยติดตาม, ควบคุม, ตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ 	

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
<p>2.การกำหนดหลักการว่าด้วยการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า(Precautionary Approach)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สิทธิในการใช้หลักการว่าด้วยการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า ในการอนุรักษ์, การจัดการ , การสำรวจและการแสวงหาประโยชน์ จากทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลเพื่อปกป้องทรัพยากรสัตว์น้ำ และสงวนรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล - สิทธิในการได้รับและการแจกจ่ายข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ ซึ่งจะต้องเพิ่มความระมัดระวัง ในกรณีที่มีข้อมูลไม่แน่นอน ,ไม่น่าเชื่อถือหรือไม่เพียงพอ * หมายเหตุ : ในกรณีที่มีข้อมูลไม่เพียงพอ จะไม่สามารถนำมาใช้เป็นเหตุผลในการเลื่อนหรือระงับการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำได้ - เร่งให้มีการใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำโดยเร็วสำหรับการประมงที่เริ่มใหม่ 	<ul style="list-style-type: none"> - นำแนวทางเกี่ยวกับการกำหนดจุดอ้างอิงของมาตรการในการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า สำหรับทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกลใน Annex II มาใช้ โดยอาศัยข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ และดำเนินการที่จำเป็นเมื่อมีการจับทรัพยากรสัตว์น้ำมากเกินกว่าจุดอ้างอิงนั้น - พิจารณาถึงความไม่แน่นอนเกี่ยวกับขนาดและผลผลิตของทรัพยากรสัตว์น้ำ ,จุดอ้างอิง และสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำเมื่อเทียบกับจุดอ้างอิงนั้น - รวบรวมข้อมูลและงานวิจัย เพื่อประเมินถึงผลกระทบของทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีใช้เป้าหมายและชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องหรือชนิดพันธุ์ที่ต้องพึ่งพากัน และสิ่งแวดล้อมของทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น 	<p>รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง</p>

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
	<p>หรือการสำรวจแหล่งประมง ซึ่งรวมทั้งการจำกัดปริมาณการจับ , การลงแรงประมง</p> <p>- การนำมามาตรการฉุกเฉินเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำมาใช้ ในกรณี ที่เกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่า จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อการประมงมากขึ้น</p>		
<p>3. ความสอดคล้องกันของมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในเขตอำนาจรัฐและมาตรการอนุรักษ์และจัดการนอกเขตอำนาจรัฐ</p>	<p>- กรณี ของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง กำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นที่มีเรือซึ่งคนชาติของตนทำการประมงในบริเวณน่านน้ำที่ประชิดติดกับทะเลหลวง หากทางตกลงกันไม่ว่าโดยทางตรง หรือโดยผ่านองค์กรระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมเกี่ยวข้อง</p>	<p>ร่วมมือกันกำหนดมาตรการที่สอดคล้องกันสำหรับทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้น ดังนี้</p> <p>- พิจารณาถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ที่รัฐชายฝั่งยอมรับและนำมาใช้ภายในเขตอำนาจรัฐ จะต้องไม่ทำให้ประสิทธิภาพของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง ต้องเสื่อมเสียไป</p> <p>- พิจารณาถึงมาตรการที่ได้มีการกำหนดหรือบังคับใช้เอาไว้ก่อนแล้วว่าสอดคล้องกับอนุสัญญาเกี่ยวกับทรัพยากร</p>	<p>รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง</p>

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
	<p>กับมาตรการที่จำเป็นในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณที่ประชิดติดกัน</p> <p>- กรณีของทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ให้รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของคนทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ดังกล่าว ร่วมมือกันโดยตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสม เพื่อประกันการอนุรักษ์และส่งเสริมวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์โดยทั่วทั้งภูมิภาค ทั้งภายในและบริเวณที่เลยเขตเศรษฐกิจจำเพาะออกไป</p>	<p>สัตว์น้ำชนิดพันธุ์เดียวกันโดยรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องและรัฐที่ทำการประมง</p> <p>- พิจารณาถึงมาตรการที่ได้กำหนดหรือบังคับใช้ว่าสอดคล้องกับอนุสัญญาเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์เดียวกัน โดยองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือข้อตกลง</p> <p>- ทำให้เกิดความมั่นใจว่า มาตรการดังกล่าวจะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเล โดยทั้งหมด</p> <p>- จะต้องมีมาตรการตกลงกันเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการภายในระยะเวลาอันสมควร</p> <p>- จะต้องแจ้งให้รัฐอื่นทราบโดยสม่ำเสมอถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ที่ได้มีการนำมาใช้ไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยผ่านองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือตามข้อตกลง หรือโดยวิธีการอื่นตามความเหมาะสม</p>	
<p>4. ระบบในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล</p>	<p>การให้ความร่วมมือในการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือการเข้าร่วมในข้อตกลง</p>	<p>- เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงหรือยอมรับปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ซึ่งกำหนดขึ้นโดยองค์กรหรือข้อตกลงนั้น</p> <p>* หมายเหตุ : การเข้าร่วมในองค์กรจัดการประมงหรือเข้าร่วมในข้อตกลง จะไม่เป็นการกีดกันรัฐที่มีผลประโยชน์อย่างแท้จริงด้วย</p>	<p>รัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องและรัฐที่ทำ การประมงในทะเลหลวง และรัฐที่มีผลประโยชน์อย่างแท้จริง</p>

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
<p>5.การเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือการเข้าร่วมในข้อตกลง หรือหรือยินยอมปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่องค์กรหรือข้อตกลงได้กำหนดขึ้น</p>	<p>ได้รับ สิทธิ ในการเข้าร่วมและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประมง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ให้ความร่วมมือในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล โดยผ่านทางองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค หรือการเข้าร่วมในข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมง - เห็นชอบที่จะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล จะยังคงมีอยู่อย่างยั่งยืนตลอดไป - เห็นด้วยกับการได้รับสิทธิในการเข้าร่วมทำประมงตามความเหมาะสม เช่น การจัดการปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้, ระดับการลงแรงประมง - ยอมรับและปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศสำหรับการทำประมงด้วยความรับผิดชอบ - รวบรวมและวิเคราะห์ ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิจารณาสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำและประเมินผลกระทบในการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีเป้าหมายชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องหรือชนิดพันธุ์ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน 	<p>รัฐสมาชิกขององค์กรหรือเข้าร่วมในข้อตกลงหรือเห็นด้วยที่จะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่องค์กรหรือข้อตกลงได้กำหนดขึ้น</p>

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
		<ul style="list-style-type: none"> - เห็นด้วยกับมาตรฐานในการรวบรวมข้อมูล ,รายงานตรวจสอบและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำดังกล่าว - ประมวลและเผยแพร่ ข้อมูลทางสถิติที่ถูกต้อง และสมบูรณ์ - สนับสนุนและประเมินผลกระทบทางวิทยาศาสตร์ของทรัพยากรสัตว์น้ำโดยการทำวิจัย และเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ได้ - กำหนดกลไกที่เหมาะสมสำหรับการติดตาม ,ควบคุม, ตรวจสอบและบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพ - เห็นด้วยกับผลประโยชน์ของรัฐสมาชิกใหม่ในการเข้าร่วมในองค์กรหรือผู้เข้าร่วมใหม่ในข้อตกลงในการทำประมง - เห็นด้วยกับการดำเนินการ เพื่อให้มีส่วนผลักดันให้มีการยอมรับมาตรการ ในการอนุรักษ์และจัดการ ได้อย่างทันกาล และมีประสิทธิภาพ - ประชาสัมพันธ์ให้สาธารณชนทราบถึงมาตรการ ในการอนุรักษ์และจัดการ ที่องค์กรหรือข้อตกลงได้กำหนดขึ้น 	

สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
6.ประเภทและขอบเขตของสมาชิกใหม่หรือผู้เข้าร่วมใหม่	สิทธิของการเข้าร่วมเป็นสมาชิกใหม่ในองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคหรือการเข้าร่วมในข้อตกลงหรือเป็นผู้เข้าร่วมใหม่ในข้อตกลงจัดการประมง	<ul style="list-style-type: none"> - พิจารณาถึงสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล และคำนึงถึงระดับการลงแรงประมงที่มีอยู่แต่เดิม - พิจารณาผลประโยชน์ ,รูปแบบและวิธีการประมงของรัฐสมาชิกใหม่และสมาชิกเดิมหรือผู้เข้าร่วมเดิม - ชำระค่าบำรุงสมาชิก รวมทั้งการวิจัยทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำ - พิจารณาถึงความต้องการของชุมชนประมงชายฝั่งซึ่งพึ่งพาทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นเป็นหลัก - พิจารณาถึงความต้องการของรัฐชายฝั่งซึ่งระบบเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำเป็นหลัก - พิจารณาถึงผลประโยชน์ของประเทศกำลังพัฒนาจากองค์กรจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ซึ่งทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านั้นอยู่ในเขตอำนาจรัฐ 	รัฐสมาชิกใหม่หรือผู้เข้าร่วมในข้อตกลงใหม่
7. กรณีที่มีได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรหรือมิได้เข้าร่วมในระบบการจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคและไม่เห็นด้วยในข้อตกลงที่จะใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ตามที่องค์กรหรือข้อตกลงได้กำหนดไว้	<ul style="list-style-type: none"> - สิทธิในการให้ความร่วมมือในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล - การแลกเปลี่ยนข้อมูลเทคนิคเกี่ยวกับ 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่หลุดพ้นจากพันธกรณีในการให้ความร่วมมือในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล - ต้องไม่อนุญาตให้เรือที่ชักธงของคนเข้าไปทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจ 	รัฐที่มีได้เป็นสมาชิกในองค์กรหรือมิได้เข้าร่วมในข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดการประมง

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
	กิจกรรมต่างๆ ของเรือประมง กับรัฐที่เป็นสมาชิก	จำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งมีมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการกำหนดขึ้นโดยองค์กรหรือข้อตกลง	
8. มาตรการที่รัฐเจ้าของธงกำหนดขึ้นเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อเรือที่ชักธงชาติของตน	สิทธิในการอนุญาตให้เรือที่ชักธงชาติของตนทำประมงในทะเลหลวงได้ โดยเฉพาะในบริเวณที่รัฐนั้นสามารถแสดงความรับผิดชอบได้อย่างเต็มที่ต่อเรือเหล่านั้น	<p>ก. ควบคุมเรือ โดยการใช้ใบอนุญาต</p> <p>ข. กำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ</p> <p>1. ห้ามมิให้เรือทำการประมงในทะเลหลวง โดยไม่มีใบอนุญาตทำการประมงที่เหมาะสม หรือห้ามทำการประมงในทะเลหลวงนอกเหนือไปจากกฎเกณฑ์หรือเงื่อนไข ที่กำหนดไว้เกี่ยวกับสิทธิในการทำประมง</p> <p>2. กำหนดให้เรือซึ่งทำประมงในทะเลหลวง จะต้องมิใช่เรือประมงประจำตัวตลอดเวลาและสามารถแสดงต่อเจ้าหน้าที่เพื่อการตรวจสอบได้</p> <p>3. จะต้องมั่นใจว่า เรือประมงซึ่งชักธงชาติของตน จะไม่ทำการประมงโดยมิได้รับอนุญาตภายในเขตน่านน้ำที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐอื่น</p> <p>ค. จัดทำสถิติเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมง และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าว</p> <p>ง. กำหนดให้เรือ และเครื่องมือประมง จะต้องทำเครื่องหมาย</p> <p>จ. จัดทำบันทึก และรายงานตำแหน่งของเรือ ,การจับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดเป้าหมายและมีใช้เป้าหมาย , การลง</p>	รัฐเจ้าของธง

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
		<p>แรงประมง และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงโดยสอดคล้องกับมาตรฐานในการรวบรวมข้อมูล ทั้งในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคและระดับโลก</p> <p>ฉ. ตรวจสอบการจับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดเป้าหมายและมิใช่เป้าหมายโดยใช้แบบแผนการสังเกตการณ์ ,แบบแผนการตรวจสอบ , การรายงานสัตว์น้ำที่นำขึ้นท่าและมีได้นำขึ้นท่า , การตรวจสอบการขนถ่ายสินค้าระหว่างท่า และสถิติทางด้านการตลาด</p>	
<p>9. การละเมิดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล</p>	<p>- การปฏิบัติตามและการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำไม่ว่าการฝ่าฝืนจะเกิดขึ้นที่ใด</p>	<p>- สอบสวนทันทีเกี่ยวกับการละเมิดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ รวมทั้งการตรวจสอบเรือและต้องแจ้งให้รัฐที่กล่าวหาทราบถึงผลการสอบสวนด้วย</p> <p>- กำหนดให้รัฐซึ่งชักธงชาติของคนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งของเรือ,ปริมาณการจับทรัพยากรสัตว์น้ำ, เครื่องมือประมง ,วิธีการทำประมง และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในน่านน้ำที่มีการกล่าวหาว่ามีการละเมิด</p> <p>- กรณีมีหลักฐานแน่ชัดว่าเรือที่ถูกกล่าวหาได้ละเมิดต่อมาตรการในการอนุรักษ์อย่างร้ายแรง จะต้องห้ามมิให้เรื่อนั้นออกไปทำการประมงในทะเลหลวง จนกว่าจะได้รับการลงโทษตามที่กฎหมายของรัฐเจ้าของธงเรือได้กำหนด</p>	<p>รัฐเจ้าของธง</p>

สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเด็น	สิทธิ	หน้าที่	บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่
10. มาตรการในการออกกฎระเบียบเพื่อห้ามมิให้มีการนำสัตว์น้ำขึ้นท่าหรือเพื่อการขนส่ง	ให้ การ สนับสนุน มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำไม่ว่าจะเป็นในระดับอนุภูมิภาค, ภูมิภาค และระดับโลก	<ul style="list-style-type: none"> - ตรวจสอบเอกสาร, เครื่องมือทำการประมงและปริมาณสัตว์น้ำที่พบบนเรือ - ออกกฎระเบียบโดยให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการห้ามนำสัตว์น้ำขึ้นท่าและทำการขนส่งเมื่อแน่ใจว่ามีการจับสัตว์น้ำโดยละเมิดต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ 	รัฐเจ้าของท่าเรือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย